

KARÁCSONYI SZÁM!

Ara 30 lei, 6 ckor., 12 dinár, 4 lira, 75 Groschen
Bucarestben 35 lei, Párisban 3 fr. frank

VI. évf. 52. sz.
Timișoara, 1928 dec. 25.

KAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAÍVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

P á r i s b a n

lapunk egyes példányai hetenként kaphatók a „Librairie Centrale” hírlap és időszaki lapokat terjesztő vállalata által képviselt uccai kioszkokban és mozgó árusítóknál, valamint pályaudvarokon. Egy példány ára 2 fr. Frs. 50 cent. Előfizetés egy negyedévre portóval együtt 25 Frs. Mélyen leszállított árban kaphatók lapunk 1925, 1926, 1927 évi teljes sorozat füzve 20 Frs. Ajánlott portó kötetenként 10 Frs.

B é c s b e n

lapunk kapható minden dohánylőzsdében, uccai és kávéházi újságárusítóknál, nemkülönbén a pályaudvarokon. Bécsben és Ausztria egész területén egy példány ára 50 Groschen. előfizetés egy $\frac{1}{4}$ évre 6 Schilling. Mélyen leszállított árban kaphatók lapunk 1925, 1926. és 1927 évi teljes kötetei. Egy kötet füzve és ajánlott portóval együtt 8 Schilling.

O l a s z o r s z á g b a n

lapunk egy példányának ára 2 lira, bármely régi számot a kiadóhivatal 1 lira 50 cent kedvezményes áron azonnal szállít. Előfizetési ára negyedévre 20 lira. — Olaszországban a következő városokban kapható: Fiume, Milánó, Firenze, Roma, Nápoli, Venezia, Torinó, Genova, Palermo, San-Remo, Meranó, Padova és Toarmina, valamint az S. A. F. vasuti hírlapárudáiban.

Okosan teszi

minden műgyűjlő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivatallal közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal minden gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Külföldre utánvéttel küldeni semmit nem lehet. Külföldi megrendelőink a pénzt, akár leiben, akár más valutában előre küldjék be és a megrendelést még aznap elintézzük. Árjegyzéket csak válaszbélyeg ellenében küldünk. Válaszportónélküli levelekre a kiadóhivatal nem válaszol.

Lapunk megjelenik minden héten kedden.

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régí toll felfrisítése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány és úri szobák, valamint irodabehatározások készítése szolid árak mellett.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyárvaros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Hurok, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica Str. Fröbl (Uri-utca) 14.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4évre 100 dinár
Csehszlovák. " 40 c. kor.
Ausztriában " 6 silling
Németország. " 3 márka
Olaszországban " 40 lira

Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. számláinkra fizetendők be. Magyarországiak postán, utalványon küldhetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, **Bucarestiben 25 lei**
Jugoszláviában 8 dinár, Csehszlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 2 lira; 250 fr. frank; 20 pf

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Megtérés...

Édes Anyám!

Az ódon templom hideg lépcsőjéről írom neked ezt a levelet,
a Megváltónak születése napján hullatván forró, fájó könnyeket,
ki megbocsátott minden vétkezőnek, aki mindnyájunkért szenvedett,
az Úr Jézusnak szentséges nevében bocsánatot kér bűnös gyermeked.
... Úgy emlékszem — mintha csak ma történt volna — a szent karácsony estéjén,
mig ti az Úr hajlékát kerestétek, mélységes bűnöm elkövettem én...
Ifju voltam még s oly bohó, csak egy mosoly, egy szó kellett nekem,
s amit csak mondtak, amit csak ígértek, oly könnyű volt elhiteni velem.
... Édes Anyám! Ma öntudatnál vagyok s szívemben sajog a fájdalom,
itt térdelek a templom küszöbénél s az Üdvözítőhöz imádkozom...
az anya szíve nem lehet kegyetlen, ha gyermeke zokogva esdekel,
bocsásd meg anyám azt, amit vétettem, bocsásd meg s feledd örökre el.
... Óh, ha még egyszer megtérhetnék hozzád! Ha átléphetném házad küszöbét,
ha — amely egykor bölcsőmet ringatá — megcsókolhatnám jó anyám kezét,
... ha csak egy napra élvezhetném a szívedből jövő szeretetet,
mily szívesen, mily örömet! dobnám el aztán e megunt életet!
... Az emberiség salakjává lettem, minden jó barát most elkerül,
s életem nehéz kálváriáját járom szomorúan, búsan, egyedül,
... ma, a kis Jézusnak születésnapja van és minden házban öröm, gyertyafény,
csak nekem nem gyújt sehol senki gyertyát... itt zokogok a templom küszöbén...

* * *

Karácsony éjjelén a hívő lelkek, éjjeli misére mentek.
A templom lépcsőjén megfagyva lelték, ki oly régen, oly sokat szenvedett.
Könnyektől ázott levele volt az, mit meredt ujjai közt szorongatott,
S az ucca szegény elbukott leánya a templom kőlépcsőjén megfagyott!

BUTTYÁN VILUS

LUCIEN

Lucien körülbelül 40 éves volt és még szépnek tartották, harminc éves korában nősült, egy jó polgári család csinos, rendkívül rokonszenves tagját vette el, aki kétszázezer frank hozományt is adott a családi boldogsághoz. Ezenkívül bájosan, szemérmes odaadással szerette őt, ami bizonyos poetikus nimbuszal vette körül házastársi kicsapongásaikat. Az együttélésük első évében izgatón szórakoztatta Lucient, hogy a feleségét a szerelem művészetének mindenféle titkos utaira csábíttassa.

A fiatal asszonynak nagyon tetszett az ügy és a 12 hónap mámoros álomban röpült el, melynek minden részlete csak a törvényes kicsapongások körül forogott.

De a második év kezdetén Lucien már nem tudta új dolgokra tanítani nejét és lassankint visszatért régi vivreur foglalkozásához, kezdte szorgalmasan látogatni feleségének nőismerőseit.

Otthon azért megmaradt továbbra is figyelmes és gavallér férjnek és csak néha vált szórakozottá és takarosabb lett szerelme bizonyítékaival.

A fiatal asszony szörnyen szenvedett az új rendszer miatt. Már megszokta a dusan terített asztalt és egyszerre szigorú önmegtartóztatásra ítéltetett. Lázadoznia kellett volna és legalább egyszer-máskor panaszkodnia, hogy éheznek. De Lucien, aki az élet játékait nagyon jól ismerte, mindig ügyelt, hogy házaseletük bizonyos bizalmas kis szűgyelni való, soha se érintessék és így szegény kicsikének nem volt bátorsága még csak halványan céloztatni sem, hogy a böjtölés milyen nehezére esik neki.

Utóvégre még mindig szerette a feleségét és képes lett volna nyújtani asszonyának, ami után olyan nagyon epedett, de Lucien tulságosan igénybe volt véve.

A hét minden napja le volt foglalva: holnap madam L., csütörtökön madam B., szombaton más, az embernek még sem szabad idő előtt egészen tönkre tennie magát.

Időről időre egyik-másik napra, vagy éjszakára szabadságot szer-

zett, hogy a feleségének szentelje magát és ilyen alkalmakkor igazán nagyon szerette az asszonyt, mintha a kedvese lenne egy tűnő órára.

Ilyenkor a kis feleség boldog volt a váratlan szerelmi gyönyöröktől, amiket a férje nyújtott neki és mindig rózsás reményekkel árasztották el, hogy a mézes hetek aranyos idői újra feléjük szálltak. De reggel megint szorongó kételyek fogták el. Ugy érezte magát, mint egy nyomorgó koldus,

aki időnkint jut egy-egy jó ebédhez, de nem hiszi, hogy holnap újból kap.

És így jutott eszébe, hogy lázas forróságát hálósobája négy falán hűtse le. Lucien nem tartozott azon emberek közé, akinek nem lehet szarvakat rakni a homlokára.

Tanulság, hogy ha valaki nem tudja az iramot, ne házasodjon, vagy az erejével bánjon takarékosabban.

I. Molin.

A NAGY VILÁGBÓL

Iszákosság a hölgyek között.

Volt idő a, XVI. század végétől a XVIII. század közepéig, amikor Franciaországban az előkelő modorhoz tartozott az, ha a társadalom magasabb köreiből való nők tömegesen fogyasztották a szeszes italokat. 1702 augusztus 7-én az orléáni hercegnő ezeket írja: „A részegség a nők körében mindennapi dolog. Madame Mazarin leánya, Richelieu mátkiné az ivás művészetét szinte a tökéletességig űzte.” 1716 március 22-én pedig a következőket írja: „Bourbon hercegnő sokat tud inni, anélkül, hogy részeg lenne, a lányai igyekeznek a példáját követni, de nem sikerül nekik, mert hamar leisszák magukat.” Végül 1717 december 12-én ezeket írja: „Montespan asszony és legidősebb lánya sokat isznak, anélkül, hogy lerészegednének. Egyszer szemtanúja voltam annak, hogy pohár-számba itták a legnehezebb turini pálinkákat és attól tartottam, hogy az asztal alá buknak, pedig úgy érezték magukat, mintha csak vizet ittak volna.” Ezt az undorító rossz szokást Franciországból az akkori orvosok terjesztették támogatásukkal, akik a XIV. században komolyan foglalkoztak avval a kérdéssel, hogy vajjon egészségi szempontból nem-e tanácsos havonként egy kétszer lerészegedni? A leghíresebb orvos, Arnauld de Villaneuve azt állította, hogy a részegségnek bizonyos tekintetben gyógyító hatásai vannak, mert az általa okozott váladékok a testet az ártalmas anyagoktól megtisztítják. Azonban a részegséget csak havonként egyszer javasolta és akkor is csak könnyebb mértékben, hogy az

álmodat előmozdítsa és a borus gondolatokat elűzze, ezt a véleményt azután a francia orvosok akkoriban magukévá tették.

A puritán angol királyné.

Jellemző, hogy míg V. György angol király lelkesedett a pompáért és nagy súlyt fektetett arra, vele ellentétben áll Mary királyné, aki épp az egyszerűséget kedveli. Az udvar hölgyeinek kellemetlen meglepetést szerzett azzal, hogy ellenszenvesen nyilatkozott a nagyon kívágyott ruhákról és kijelentette, hogy az illatszereket nem szereti. Az a rendelet azonban amelyet most adtak ki arról, hogy a hölgyek milyen ruhában kötelesek az udvarnál megjelenni, az arisztokrácia hölgyeit végleg elkeseríti. Ezek az előírások, amelyeket a lordkancellár és a főszertartásmester szövegezett meg, világosan elárulják, hogy a királyné ellensége minden a ruhákkal üzőtt fényűzésnek. Az új rend az uszályt, mely különösen a magas növésű hölgyeknek olyan jól állt, megrövidíti. Míg addig a hölgyek harmadfélméter csipke, siffon- és selyemhegyet huztak maguk után, most 1.35 méterrel kell megelégedniük. Az eddigi másfélméteres fátyol se lehet hosszabb a jövőben egy méternél. Az udvari ünnepélyek képe a színeket illetőleg is meg fog változni, mert amíg a múlt évben a nehéz, buja szövetek és a mély, világító színek, bársony, sötétvörös és sugárzó kék domináltak, az idén a tompított színek és finom, könnyű szövetek lesznek tulsúlyban.

Mária nem haragudott...

— Eredeti kézirat. —

Mária fölgyújtotta a villanyt. Puha selymes, meleg, illatos kis hálószobában voltunk, amelyet barátságos, meghitt félhomályba borított egy, az éjjeli szekrényen álló kis lámpa nagy, élénk sárga selym-ernyője.

— Vesse le a kabátját — szolt nekem mosolyogva, miután lesegítettem róla az övét és még egyszer megcsókoltam az estélyi ruhából meztelenül előkigyózdó hófehér karját — és helyezze magát kényelembe... Egy puha pamlagra ültünk és Mária az egyik szekrényből ezüst tálcát vett elő, karcsu poharak voltak rajta és egy üveg pezsgő. Letette oldalamba egy kis asztalkára, töltött, azután bizalmasan mellém kuporodott, estélyi ruhája vékony kis pántja lecsuszott a karján és elől, a kombinéja csipkéi közül, mint vasutállomásokon, a csipkésszerű papírzacskókban kinált pirosuló, gömbölyű, hamvas barackok, mosolyogtak elő felig-rejtett kemény halmi, melyeknek csuccsa kirajzolódott a könnyű selymen.

Nem voltam tisztában sehogys-e ezzel az asszonnyal.

Özvegy volt és amint barátaim informáltak, egyesek előtt, akik neki tetszetek, nem zárkozott el egyes kívánságok teljesítése elől, érték olyan kívánságokat, amilyeneket táplálhat egy férfi egy nővel szemben és nem éppen plátói alapon. Különös, érdekes, kivételes jelenség volt, egyike azoknak a nőknek, akik pusztán közellátással is már hatnak az emberre, a járásukban, hajlásaikban, mozdulataikban van valami izgató, amely az embert mozgásba hozza.

Ezt a tulfutottságot éreztem én is már első együttlétünkkor és ezt éreztem ma is mellettem tartitva bizonytalan sejtésektől, mohó vágyaktól és habozó akarásoktól.

Mária izzó, forró, nyújtózkodó testét magam mellett éreztem, bársonyos, puha kezét a magaméban szorongattam, fölsvívtam a testéből kiáramló buja illatokat és egyre csak a nagy kérdés járt az eszemben: vajjon kapható ez az aszszony?... Hirtelen átfogtam karcsu testét és teljesen hátraszorítottam a diványpárnákra. A remek test töké-

letes félkörben csuklott hátra és ebből a legmagasztosabb élő dalkapukól csak két büszke kup tört rendületlen ruganyossággal a levegőnek.

Ráforitam a behunytszemű aszszonyra, még láttam, hogy vérvörös ajkai mögött fölcsillannak hófehér fogai, azután megcsókoltam.

Többperces, hosszú, fárasztó csók volt ez, amely után szédülten, lihegve emelkedett föl.

— Na de most már menjen, késő van...

— Nem, ne küldjön el — könyörögtem neki és hatalmamba kerítve csuklóját, újabb csókokkal borítottam be karját.

Mohón, falánkan vetette magát szám hófehér, bársonyos husára és rózsaszínű foltokkal szórtam tele a márványfehér puhaságot, amelybe ajkaim szinte belesüppedtek. Különös, izgató ize volt a husának, illata a bőrén, hogy megszedültem, megvadultam tőle, éreztem a vért ereimben, éreztem izmaim megfeszülését, mint amikor egy rugó összepréselődik és ki akar törni, ki akar ugrani...

Szinte nem is emlékszem már többre, nem is tudom, hogy történt, mint történt, talán letéptem róla a ruhát, talán ölbe kaptam és úgy viltem, vettem magamnak, semmire sem emlékszem, csak arra, hogy az a remek test a maga örjítő és csodálatos meztelenségében feküdt előttem, azok a szemek fátyolosan a közelgő boldogságvárastól világítottak felém és... és a szörnyű nagy mohóságban megtörtént velem az, hogy a bennem fölhalmozódott szerelmes tobzódás kirobbant, kirobbant, mielőtt révbbe érkezett volna, kirobbant a cél előtt és neki, szerelemváró fölizgatott testének semmit sem tudott nyújtani...

Lihegve csókoltam össze és bűnbánó bocsánatkéréssel simogattam tovább a haját, nyakát vállait, gömbölyű keblét, azután tovább párnás hasát és szerelmes völgyét, mely falánkan és kielégítetlenül vonaglott meg ujjaim alatt.

— Mária, Mária... — suttogtam a fülébe és újra érezve ajkamon bőre izgató ízét, újra érezve minden tagommal puha és mégis kemény husát, ismét rajongó, vad

szerellemmel akartam körülyenni, végre mégis és ismét részesíteni akartam a kielégülés csodájában és ismét... meglőrtént a türelmetlen, váratlan, kényelmellen teljesülés, a féluton, az izzó, nyugtalankodó, pihegő, váró cél előtt... Szégyenkezve, bosszankodva bujtam le melléje és fülem fölfogta keblei tájékán szive zakatoló viharzását, amely dübörgött, kinosan zilált uj, nagy kielégületlenségében.

Megcsókoltam Mária ajkát és százszor is megcsókoltam a kezét.

— Ne haragudj Mária és bocsáss meg... hisz ez... ez csak azt mutatja, mennyire vágyok rád és mennyire örültem szeretlek...

Ismét rávettem magam kétségbeesett dühvel és akarással, homályba borultan láttam a szájam alatt fehér halmainak vörös kavicait, amelyeket óvatosan fogaim közé vettem, egész szájam rábukott az izzva keményedő kupokra, testem mint egy tüzes, perzselő, feszülő paplan borította be testét, az ő szemeiben mint egy halvány könnycsepp jelent meg összeszorított, vérvörös ajkai közül egy halk, elnyújtott, szenvedélyesen sziszegő lihegés rebtent el:

— Jaj... jaaaaj...

És Mária már nem haragudott.

Égető Sándor.

Reklamok, hirdetések, tervezését elvállaljuk.

Jó KLISÉ BIZTOS Siker!
MŰVÉSZI KIVITELBEN OLCSÓN KÉSZÍTI
FENYŐ CINKOGRAFIAI MŰINTÉZETE
TIMIȘOARA

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerész Dóm-tér 6

Klaude a Palace-ba ment

— Györy Endre eredeti fordítása —

Klaude ma este a Palace-ba ment. Az én kocsim vitte oda. Olyan volt, mint egy kipuderezett marquise, rózsaszínű aranyozott brokát ruhájában. Én megvoltam kissé csömörülve a félvilági élettől, nem mentem vele, inkább a tenger zugásait hallgattam, a tengerét, ezét a vén fecsegőt, ki sohasem szűnik meg locsogni.

Egyedül vagyok a Palace-szálló dohányzójában. Én és az ablak alatt a tenger. Ő beszél és én hallgatom. Róla beszél, aki most mint egy törékeny mimosa hajladozik és beszívja a koktustól édes mámorát. A tánc kedvéért ment el és csak egy óra után jön haza. Az erős cigarettafüstből az ő alakja rajzolódik ki. Kedves arca, ovális, ivelt szája, csillogó szemei ott bujkálnak a füstfelhők mögött, között...

Tizenkét óra tíz perc.

Fölmegyek a szobámba. Az éjszaka csendes és csillagos. Az egyik széken ott hever Klaude sálja. Mintha ő lenne mellettem. Fölveszem, belétemetem az arcom, megcsókolom. Az ő illata száll felém...

Kimegyek az erkélyre. Ott fogom megvárni... Ki is az? Persze, szomszédnőnk is kinn ábrándozik. Mme Beadkine, az orosz nő, akinek nyugtalanító, mély sötét szemei szinte foszforeszkálnak a csillagok világításában. Jól ismertem ezeket a szép és veszedelmes szemeket, sokszor találkoztak az enyéimmel a kaszinóban, játékteremben, ahol néha pár banális szót is váltottunk.

Feje a szék támlájára van hátrahajtván, úgy cigarettázik. Kezével felém int. Viszonom az intést. Kellemes hangján átszól.

— Talán csak nem a világ végén gondolkodik?

— Nem. Sőt a bálra, a fehér szegfűk báljára...

— Igen, tudom, kedves barátnője a bálon van.

— Ugy van. És honnan tudja?

— Tudom.

Az orosz nő érdekes arcára különös árnyékokat rajzol a szobájából kiszűrődő világosság és szemeiben mintha gunyos mosolygást vettem volna észre.

— Egyébként nagyszertűen van értesítve, asszonyom!

— Miért ne?

— Vagy talán távolbalátó? És azt is tudja, hogy Klaude jelenleg nagyon jól mulat, hogy talán akadt már egy olyan megnyerő partnere is, aki miatt hajlandó lenne elfelejteni engem?

— He... he... nem is tudja, milyen igazat beszél!

Szórakoztatott ez a csacsogás. Jól van, gondoltam, hát folytassuk a tréfát.

— Hogyne tudnám! Az illető magas, szőke férfi, tenniszbajnok, különben bankár, üres óráiban költő, ugyebár...?

— Nagyon helyes s főleg: igaz. Ismétlem, maga sem gondolja, milyen igazat beszél...

Mme Beadkine hangja már nagyon komoly és határozott volt, hogy hidegség futott tőle végig a hátamon. De azért nevetni próbáltam.

— Művésznő a fölhúzásban, aszszonyom!

— Nem akarom felhuzni... és ha átjönne hozzám egy pillanatra, mutatnék valamit, ami Önt nagyon érdekelné...

Már is ott voltam a szomszéd szobában, erős ábráillat terjengett benne. Bódító és nyugtalanító volt ez az illat, mélyen át volt hatva tőle minden. Mme Beadkine mosolyogva nézett végig rajtam. Kis lilaszínű bőrretikülje után nyult és kinyitotta.

— Nem csak annyit tudok, hogy kedves barátnője a bálon van, hanem azt is, miért ment el a bálra s miért akart mindenáron elmenni Ön nélkül is... egyébként Ön is tudni fogja, ha elolvassa ezt a kis levelet...

Gyorsan nyultam a kezei között zizegő kis papírlap után és lázasan futottam át a rá rótt sorokat.

„Édesem, okvetlen jöjj el ma a „fehér szegfűk báljára.“ Okvetlen beszélnem kell Veled a touloni kis utazást illetőleg, négy szemközt. Csókol Dánieled.“

Éreztem, hogy elsápadok. A vér szívembe tolt. Hiába, ezt nem vártam. De uralkodni fogok magamon, ne lássa ezt meg ez a fekete nő, aki éreztem, csillogó, éles, kutató szemekkel figyel. Visszaadtam neki a levelet. És nevettem. Már

amennyire tudtam, hogy ne látszódjon tül erőltetettnek.

— Ha... ha... eggyel megint több... ha a századikat elérem trapista leszek!

Mme Beadkine most fölállt és egészen mellém jött, szinte hozzám-simult.

— Nem lenne kedve azonban élni revanche-jogával, mielőtt ebbe a rendbe belépne...?

Szemeiben olyan izzás parázslott, hozzám tapadó testéből olyan társáradt felém, hogy el kellett felejenem szomorúságomat. Hiába, örök férfigyengeség. De meztelen karjain olyan illatos és kíváncsi volt a hófehér bőr, amelynek rózsaszínű párnái kék erek furcsa rajzával voltak teleszórva, hogy meg kellett csókolnom.

Revanche? Miért ne? Egy óra... mindjárt haza fog jönni Klaude, csodálkozni fog, hogy engedelmes várakozásban nem fog otthon találni és közben én, a megcsalt férfi, szobája mellett csalom vissza...

Mme Beadkine fehérneműi elsőrangúak, nem hiába Párisból hozatja őket. Selyem kombinéja két pántját lassan, nyújtózkodva kikapcsolta, a lefelé hulló csipkék közül két márványgömb emelkedett elő éles, büszke, rubinvörös kupokkal...

...és Mme Beadkine eloltotta a kis kék-arany selyemernyő alatti lámpát.

*

Reggel kilenc óra. Karcsu finom kis keze a selyempaplanon pihen. Magamhoz emeltem és hosszasan megcsókoltam. Mme Beadkine elnevette magát.

— És most be kell vallanom magának valamit...

— Vallomás?

— Igen... arról van szó ugyanis, hogy azt a bizonyos kis levelet, azt a Dánielet, korántsem találtam meg a küszöbük alatt, hanem én magam irtam, tegnap este... tudja, nagyon unatkoztam és elhatároztam, valamit kellene csinálni... Viszontlátásra kedves barátom, remélem nem karagszik...

A Palace szálló parkjába mentem le. Nem mertem fölmenni Klaudehoz. Csak ablakainkra nézek föl bűnbánólag:

— Szegény kicsi Klaude-om...!

A KARCSUSÁG ÉS A NŐI TEST

— Válasz egy beküldött levélre —

Tudvalevő mindenki előtt az a hirtelen és erőszakos soványodni akarás, amely az újabb időben a nők körében lábra kapott és amely láztól vagy divattól elkapatva újabban mindenki karcsu és még a karcsubb-nál is karcsubb akar lenni. Nagyon szeretném tudni, tényleg csak az új divat kilengése ez, vagy ez a szép és az esztétikus és az asszonyoknak maguknak tetszik-e a soványság vagy a férfiaknak inkább ez az izlése és azért igyekszünk mi is azok lenni.

(W. J.-né, Târgul-Mureş.)

Bár a kérdés megvilágosítása nem tartozik egészen lapunk tárgy-körébe, egyrészt, hogy egy nagyon kedves előfizetőnk óhaját teljesít-sük, másrészt, mert hiszen ez a téma bizonyára többi nőolvasóin-kat is érdekli, készségesen meg-adjuk a választ.

Az új „divat” kétségtelenül az okosabbak közvéleménye, hogyha sokan azt mégis hóbortnak bélye-gzik, azt azok a hölgyek okoz-zák, akik ezt tulságba vitték. A test normális soványságának meg-érzése és a fölösleges zsírrétegek eltávolítása és távoltartása csak okos dolog lehet, ellenben a két-háromhezes narancskurák, a csak citrom és uborkaevés, meg az egy-szerű koplalás már hóbort, ami ésszerűtlen és később súlyosan megbosszulja magát.

Tehát egészségi szempontból megengedhető a normális test-súlyon fölüli kényelmetlen kilók és grammok (mert a nők, akik ennek a divatnak hódolnak, még ezeket is számon tartják) eltávolí-tása és ha valaki így cselekszik és ezt teszi, nem ítélné el, sőt helyeselhető. Ami pedig az eszté-tikát illeti, hát igen, itt is az új divat győz. Azt hiszem abban megegyezünk mindannyian, hogy a tulkövér test egyáltalán nem esztétikus — még ruhákkal re-tusálva sem, hát még amúgy. De viszont az sem tagadható el — és ezt különösen az uborkaevő és citromszopogató nőknek aján-lom figyelmébe, hogy a női test szépségét a párnák és puhaságok

teszik, tehát a csontokat szemlél-tető girhes soványság látása sem kellemes.

Tehát milyen kell legyen tulaj-donképpen a test? Se nem tulkövér, se nem tulsovány, vagyis: arányos. Ez a szép női test titka: a teljes és tökéletes arányosság. Nem tul-erős csipők és tulduzzadt keblek, de nem is gerendaszerű csipőtlen-ség és deszkamellek. A nő ne akarjon karcsu lenni és ne akar-jon egy kis hust magára szedni, ne akarjon fogyni és hizni: de ügyeljen teste arányosságára, akár kövérek, akár karcsubb miliőben. Mert lehet valaki karcsu, akár az ujjam s lehet azért uneszteliku-sabb, mint egy tulmolettnek mon-dott nő, akinek azonban teste bár

molettül, de arányosan van fel-építve.

Hogy a nők miért hódoltak be ennek a divatnak, ennek a kér-désnek igaza van Nagyságos Asz-szonyom, van köze a férfiaknak is, de csak annyiban, hogy férfiak is kreálják a divatot. Mert a nők elsősorban a divatért s csak má-sod és harmadsorokban a fér-fiakért vagy magukért hódolnak a divatnak. Nem, egész nyugodt-sággal állíthatom, nekünk férfiak-nak semmi közünk sincs eme di-vat felidézésében, nem történik ez a mi kedvünkért. Már csak azért sem, mert a férfiak izlései nagyon különbözők. Vannak, akinek so-ványak, vannak, akik a moletteket szeretik, abban azonban azt

hiszem, mindkét kategória megegyezik, tehát az ősz-férfiak úgy vélik: azon a nőn okvetlen legyen valami látni és érezni (nem akarom mondani, hogy fogni-) való. Vagyis lényegében és ösztönszerűleg a férfiak izlése ebben a tekintetben esztétikusnak mondható, valahogy öntudatlanul is, de megkövetelik azt a főntemlitett arányosságot és azokat a finom, puha párnákat, melyek a nőt nővé teszik.

Es még egyet, Nagyságos Aszszonyom!

Kérdésében többször is említi, hogy „ujjabb” divat és hogy „ujjabban” üzik. Persze, honnan is tudhatná, amiket mi az ezen a téren való jártasságunkban megszólván a kisujjunkból rázunk ki: a soványodás és karcsusodni-akarási annyira nem új, hogy 1395-ben már voltak ugynevezett „karcsusági övek”, amelyekről az 1405-i florenzei krónikák azt írják, hogy majdnem minden aszszony viselte őket. Sőt, ha időnk és helyünk megengedné, vagy hogyha Kegyed temesvári volna, nagyon szívesen be is mutatnánk azokat az egykori képeket, amelyek fönmaradtak a „karcsusági költők”-ről.

Ezek egy fémezett övből álltak, amelyről derékszögben két pánt indult lefelé, amelyek a lábak között találkoztak, illetve voltak áthúzva. Természetesen belül úgy az öv, mint a pántok jól ki voltak párnázva és a pántok mellső és hátsó oldalán két nyílás volt az illető nő természetes szükségleteinek elvégzésére. Egyes rajzokon az első nyílás egy valószínűleg fölemelhető fedőlemezzel van ellátva, melyen egy kis lakat lóg. Az egykoru krónikák szerint a harcba induló lovagok és várurak így akarták biztosítani otthonmaradó nejük hűségét és erényeit. A fedőlemezen természetesen rostszerű kis nyílások voltak, hogy milyen célból, azt azt hiszem nem kell említenünk...

Ugy bizony, nincsen semmi új az ég alatt. A soványodni és karcsusodni akarás sem, de az aszszonyok hűtlensége sem — amint láttuk és láthatjuk.

De, hogy visszatérjünk szorosan vett kérdésére, végső álláspontunk csak az lehet, hogy csak hódoljon a divatnak mindenki, aki fogyatékoságot érez magán és akinak szüksége van arra, hogy fogy-

jon. Legcélszerűbb megérdeklődni a házirosvostól mindenkinek a magasságának megfelelő normális testsúlyt és csak akkor le akarni fogyni, ha van mit leadni ezen felül.

És ami a fő: csakis normális és egészséges mozdulatokat szabad igénybe venni: nem koplalás, nem rohanás, nem tulhajtott turistázkodás vagy citrom és uborka, hanem diétikus étrend, beosztott mértékletes sport, torna, fürdés, levegő, napfény: testkultúra. Az a test, amit a levegő, a víz, a napfény, tehát a csodálatos, szimmetrikus és arányos természet vesz munkába, fejleszt és érlel, az csunya nem lehet.

És még egyet! A természet, a sors vagy az Isten szeszélye különböző mértékkel mért. Igaz, a hályogot le lehet operálni a szemről, a benőtt fülhártyát föl lehet vágni és ismét képessé tenni a hallásra, de a született vak szemvilágát, a természetből süketnek a hallását senki és semmi nem

adhatja vissza. Ugyanigy vannak a testnek is fogyatékoságai, például sok nőnek nagy a csontszerkezete, amely ezeken a csontokon, ha hus egyáltalán nincs is, csak bőr, kövérré teszi. Az ilyen nők ne is kíséreljenek meg semmit, ugys hiábavaló volna. Egyeseknek egyes csontjaik szélesek, például gyakori a csipő és medencecsont szélessége, vagyis amire azt mondja az illető: „csipőben kissé erős vagyok, le szeretnék adni” és eszi a citromot, koplal, napokat jár, végül pedig a teste még soványabb lesz és rémülten konstatálja, hogy mindezek dacára, nemhogy leadott volna, de csipőben még „hízott”.

Tévedés volna azonban azt hinni, mintha ennek a nőnek azért ne akadna megértő, szerelmes párja. Tehát ne busuljon senki és ne essen kétségbe. Az asszonsors kövéren és soványan, rostélyosokkal és citromszopogásokkal is egy: a férfi...

gye.

EGYIK JÖN, A MÁSIK MEGY...

— Modern történet —

Amikor Herbert von Bohnen meglátogatta Margát, izléseken terített asztal mellett találta, egy fiatalember társaságában.

— Nagyon örülök, hogy felkerest, kedves von Bohnen!

Szép, keskeny kezeit a látogató felé nyújtotta.

— És ime... bemutatom fiatal barátomat: Bensmann Hans urat. Ismeri ugye ezt a nevet: Bensmann, vas és acélművek.

Herbert futólag rápillantott a nagyon fiatal, sápadt férfire, aki egyik lábát a másikra emelve, hátradőlve ült székében, míg szeméi szinte felfalták Marga alakját.

Marga végtelenül szeretetreméltó arccal és kacér szemjétékkel fordult a fiatalemberhez:

— Nagyon szívesen fogadnám el meghívását, kedves Bensmann ur... ha... és most nevetni fognak... ha volna mit felvennem!

— Talán ebbe a remek brokátba burkolódzhatnék a nagyságos asszony? — Herbert e szavakkal egy violaszínű, arannyal átszőtt asztalterítőre mutatott.

— Nem is olyan rossz gondolat, Bohnen ur, csak gombostűművészt kellene kapnom az összeállításához. Egy ilyen ruha, a mai divat mellett fel sem tűnne. De azért tudja Isten, mégis jobban szeretném, ha a szabóm a holnapi estére ígért ruhámat haza szállítaná.

— Már pedig nagyságos aszszonyom, ha török-szakad, ennek meg kell lennie, fejembe vettem, hogy a holnapi premiéren együtt jelenünk meg.

— Hát akkor nem marad más hátra, mint a mindenható varázsszó használata. Pénz! a dupláját fogom ígérni.

— Tegye azt, nagyságos aszszonyom!

Marga szép szeméi a teáskannával, a cukorszelenccével, a süteményeskosárral babráltak, azután kifáradtan hanyatlottak ölébe. Szeméi pedig szakadatlanul egyik vendégéről a másikra vándoroltak. Forró izzás, vad sovargás ragyogott e szemekből, ami feltűzte a férfiak vérére.

Nyomasztó tikkadtság áradt a kis szobában, ahol hárman ültek tompa lámpafény mellett. Érzéket felkorbácsoló varázs áradt a nőből, aki párnáiba temetkezve pihent a pamlagon. Bohnen világosan érezte, mennyire kinosan érinti jelenléte a másikat. De ő benne is felviharzott a vágy, hogy egyedül legyen ezzel a nővel, pedig azt is megérezte, hogy a terhes harmadik nem más, mint az asszony kedvese, aki joggal őt tekinti betolakodottnak. Talán mégis okosabb, ha visszavonul?

Tudta, ha az ajtó becsapódnék mögötte, akkor a másik férfi karjaiba szédül az asszony, ámde biztosra vette azt is, hogy ha a másik távoznék előbb, úgy övé a diadal.

Visszatasztoló volt, hogy egy asszonynak teljesen mindegy, hogy ki legyen a győztes kettő közül. Már-már fel akart ugrani, hogy eltávozzék. De ekkor Marga asszony pillantásával találkozott. Nem!... csak a másikkal együtt fogja ezt a szobát elhagyni. Marga pedig élvezte a kis játékot. Nagyon meg volt elégedve a hatással és vidám volt, mint a madár. Mialatt élénken csevegett, kezeivel kacérkodott, lenge ruháját lecsuszaltta vállairól, úgy, hogy telt keble szinte félmeztelenül világított. Lá-

bait keresztbe rakta, úgy, hogy erős, de formás lábszárai térdig kivillantak. A másik szobában egy óra vékony hangon hatot ütött.

— Hat óra! Bensmann ur, sietni kell. A papája várja.

Bensmannajkába harapott. Mennyire rosszul esett neki fiatalságára tett célzás! Miért küldik el őt és miért maradhat itt a másik? A fiu szemei könnyörögtek, de Marga mosolyogva nyújtotta feléje kezét.

— Legyen okos barátom. A maga életében a papája sokat jelent. Igérem magának, hogy a ruha holnap estére elkészül. És mondhatom, hogy nem utolsó ruhadarab lesz, feltűnést keltünk holnap este!

A fiatalember szemei felderültek. Lehajolt és visszatolta a lenge ruhaujjakat, megcsókolta az asszony feléje nyújtott két kezét.

Egyedül maradva, a másik kettő hallgatásba merült. A lázas megkívánás, amely Herbertet a vetélytárs jelenlétében kinozta, egy csapásra megszűnt. Hirtelen megkérdezte:

— Hány éves ez a kis fickó?

— Pont huszonegy éves ez a kis fickó!

— Különös izlés!

— Imád.

— Imádja és eleped, ugye?

— Hisz láthatta, elküldtem.

— Mára... de holnap... együtt lesznek.

Csodálkozva nézett rá az asszony.

— Igazán nem tudnám Bohnen ur...

— Nem, nem... semmi közöm mindehez! És semmire sem vagyok kíváncsi. Én csak azért jöttem, hogy megbámuljam és megcsókoljam szép kezeit.

Székét közelebb huzta a szép asszonyhoz, aki lassan mind a két kezét nyújtotta feléje. A férfi átfogta a két kezét és egyiket a másik után megcsókolta. Eleinte áhitattal és tisztelettel, majd izgalommal és szenvedéllyel. Aztán hirtelen magához rántotta a nőt és forró ajkait vállaira nyomta.

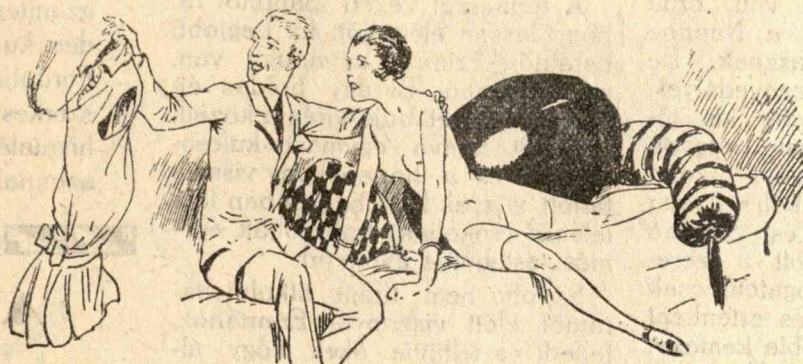
Marga eleinte türte csókjait, de hirtelen ellökte magától a férfit.

— Hogy feledkezhetik meg magáról ennyire, Bohnen ur?

— Megfeledkezni? — hebegte a férfi.

— Én tisztességes asszony vagyok.

— Te olyaa asszony vagy, aki megkívánja, hogy megkívánják, szemeid beszéde elárul mindent. Te...
B. L.

VETKEZÉS

Minden idők nagy szeretői.

Irja: Narcissus

S A P P H O

Krisztus előtt a hatodik vagy hetedik században élt. Lakott a Mitilenei Lesbos szigeten. Pogány volt. Bűnös volt. Szeretett. De okos és szép volt.

Te vétke asszony a te bűnös hajlamaiddal és pikáns vétkeiddel, hogy akartak téged az újabb időkben tisztára mosni és Lesbos lányának mintaképül állítani! Te asszony, ismervé a te érzéki pogányságodat, a forró szenvedélyedet és a te forró, bűnös ösztönödet a rosszra, — te még akkor éltél, évezredek előtt, mikor a mi konvencionális morálunk még jól el volt temetve és mikor a kultúretikettszabályokat nem avatták szentlé.

A görög irodalomban is meg kell állnunk Sapphó neve előtt, melynek két gyöngye „Hymnus Aphroditéhez” és „Óda egy szép leányhoz”. Sapphó, kiből vulkánikus, buja tüzek égtek, mint költő nagyon szép színnel ecseteli énekeiben szerelmi örömeit és bánatait.

A mai kor feljegyzi Sapphóról, hogy perverz hajlamai voltak. Hogy szíve inkább vonzódott fiatal és szép barátnőihez, mint férfiakhoz. Nem egészen így van.

*

Sapphó Athénben lakott, fiatal volt, szép volt, okos volt, örült mindennek. Odát irt a Naphoz és himnuszt a Tavasznak. De születésétől fogva szenvedélyes, érzéki nő volt. Aránylag kis törékeny alak volt, teste nagyon szép, arányos, elikkadva szomjazta a kéjt. Athén erkölcei nem voltak tulszigoruak és Sapphó korlátozatlanul áldozott a szerelem oltárán. Nem válogatott, csak a mámort szomjazta és esténként lázas elikkadással dobta kemény, fiatal testét erős férfikarokba.

Később aztán a nagy philozófushoz, Sokrateshez fűzte intim barátság, ki egy kicsit szabályozta Sapphó rendetlen, kalandos életét.

Egy éjszaka történt: Sapphó nyugodtan aludt ágyában, mikor egy durva érintésre felébredt. Sokrates a bölcs állott előtte — részegen. Szájából dőlt az alkoholgőz,

piszkos volt és szeméből állati fény csillogott.

Már föléje borult, mikor az éles sikollyal ugrott ki alóla és elmene-kült. Akkor Sapphó megundorodott a férfiaktól. Akárhányszor próbálta maga elé képzelni a szép, izmos férfitesteket, mely alatt annyiszor vonaglott a kéj vad tüzeit, mindég eléje tolult az a piszkos, alkoholgőzös fej.

Sapphó Lesbos szigetére vonul vissza, megundorodva régi életétől és tisztán a költészetnek szenteli életét. Maga köré gyűjti korának költőnőit, a természet szépeiben gazdag Lesbos szigeten írja meg nagy művét „Hymnus Aphroditéhez”.

Egy darabig azt hiszi Sapphó, hogy ez a tiszta természetimádó élet győzedelmeskedik érzékein. De téved.

Mind jobban és jobban érzi a szerelemtől való visszavonulás reakcióját.

Mind többet és többet szenved érzékeitől. Éjszakánként eléje rajzolódnak az emlékek, a múlt szeretkezései, a vonaglások, a harc, a kéjes lustaság, minden és fő, forr a vére.

És a férfihez mégsem tud közeledni. Minduntalan az a piszkos, szennyes éjszaka jut eszébe.

A természet vezeti Sapphót rá, hogy lassan elégüljön ki. Legjobb barátnője Erinna, ugyanúgy van, mint Sapphó. És egy holdas éjszaka a sziget buja virágai között, vérüktől hajtva egymásbakulcsolódnak és a hónapokon visszatartott vágyak kirobbanásában féktelenül csókolják, habzsolják egymás testéből a gyönyört.

Sapphó nem tudja titkolni barátnői előtt viszonyát Erinnához, felfedi és felhívja őket, hogy áldozzanak e „tisztá” szerelem oltárán. A felhívásnak eredménye van és Lesbos szigeten vad, buja szeretkezések veszik kezdetét.

Elöl jár jó példával Sapphó, (bujá, szenvedélyes természete révén) kinek Erinna után még Althis és Anaktoria lesznek a szeretői.

És Sapphó, a szép görög költőnő e vad, szenvedélyes szeret-

kezésekben éli ki magát, hogy parancsolójának, érzékeinek e' eget tegyen, ne szenvedjen miattuk.

A világ bűnösnek és perverznek mondja. Hogy a természet oly nagy érzékiséggel látta el, arról ő nem tehet. A természet látké, melynek eleget kell tenni.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szepiővizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

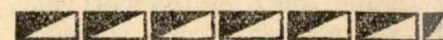
Roth Jenő gyógyszer-tárban Timisoara, Mehala (villamosmegálló.)

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

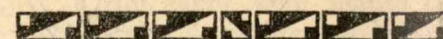
Ez a hely

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timisoara-Fabric kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIKRO-KRÉM-nek nem kell már reklám.

Egy csodálatos

hangerő-átvitelő-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti éleláp. Ára 10 lei, 4 dinár, 2-50 ckor.

Mindenütt kapható.

Másodvirágzás idején

A megszokott, fiziologiai in-
dokolt időközben két gyermekük
született. Jules egy kicsit fanyarrá
vált az életörömeinek élvezésétől.
Felesége szegény nemes családból
származott. Amikor családalapítási
kötelezettségüknek eleget tettek,
csak a csöndet ápolták egymás
között. Alvás előtt már csupán
üzleti ügyekről beszélgettek, mint-
hogy alkalmas idő volt a speku-
lálásra.

A klubtársak, de különben ál-
talában a jó társaságokban egy-
szerre divattá vált a bórzejáték
és az emberek vetélkedve dobták
kockára a bakkaralból megmen-
tett filléreiket.

Jules egyike volt a főjátékosok-
nak és felesége jó összeköttetései
segítségére voltak. Idővel biztos
alapot nyert csinos kis vagyonuk.
Az üzlet nyugodtabb lefolyású
lett, alkalmas idők jártak és újra
lehetett szerelemre gondolni.

Julesnek nagyon tüzes vérmér-
séklete volt és nagy kedve jött
feleségével szemben forró, szerel-

mes szerepeit felvenni. Az oly
szép lett, sokkal szebb mint előző
években. Negyvenedik évének
teltsége, érettsége és az egész
alakjának olyan kíváncsított göm-
böltyűséget adott anélkül, hogy a
formák elmosódtak volna.

Julesnek legkedvesebb álma
lett ezzel a nővel. csodálatosan
kivirult asszonyával még egyszer
végig kóstolni a mézeshetek örö-
meit. De hogy kezdje el? Ez rop-
pant nagy probléma volt előtte.
Feleségének nagy tekintélye volt
a családban és mindig mély tisz-
telettel bánt vele. Isten ments,
hogy egyszer megfogja csipőjét és
szabados, frivol játékot űzzön
vele, erre gondolni sem lehetett.
De hát az ágyban? Kérem szé-
pen, itt ágyakról lehet csak szó.
Az asszony utolsó lebetegedése
óta maga alszik szobájában és a
mellette lévő szobácska a két
gyermeké, két leányuké.

Olyasfajta gondolat, hogy ő fe-
leségének a hálószobájába be-
nyomuljon, mint egy szereleméhes

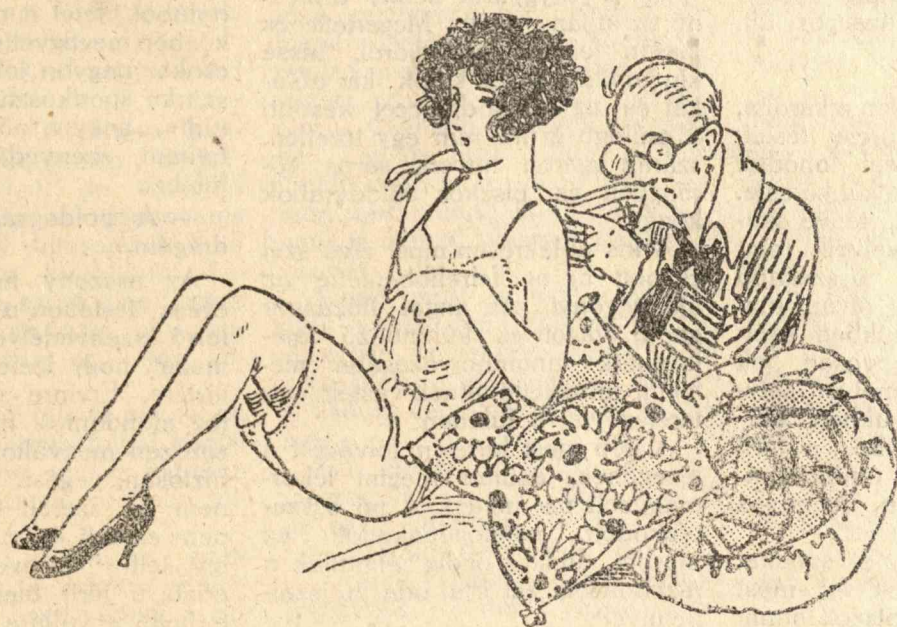
férj, annyira különösnek és aljas-
nak tűnt fel Jules előtt, mintha a
lakásukkal szemközt lakó hölgyön
akarna erőszakot elkövetni, vagy
másik szomszédjuknak, egy szá-
raz, vén kisasszonynak érzéseit
akarná felzaklatni.

De mégis mit tegyen? Nem
marad más hátra Jules számára,
minthogy hangulatlan délutáni
találkákkel megelégedjen. Elszó-
morodottan dobál egy-egy pénz-
darabot az előtte lévő onix-tálba
és filozofál különös helyzetén:
most volna elég pénze, hogy Pá-
ris minden gyönyörű asszonyát
megszerezze magának, csak a
saját feleségét nem mondhatja a
magáénak.

— Istenem, talán nem is hú
hozzám! — gondolta sokszor.

De mégsem, felesége nyugodtan
ül otthon, szűzies tisztaságban él
két leányának: szűzen, érintetle-
nül és elérhetetlenül — a férje
számára. Mert mások nagyon is
gyakran boldogítják a férj gyö-
nyörű feleségét.

KELEN RUDOLF

Orvos: Nagyságos asszonyom, én igazán nem találok
semmit...

Páciens (csalódottan): Akkor talán vessem le a kombi-
némat is?

TENGERI BETEGSÉG

— Győry Endre eredeti fordítása. —

A nő ijedten, elfulladtan ugrott le az autóból.

— A „D 757”?... Stuttgart felé?...

A pilóta meghajolt.

— Legfőbb ideje, nagyságos asszonyom, a gép már startkészben áll, pár perc múlva indulunk.

Az elegáns nő, karcsubokája, selyemharisnyás lábaival, minden lépésénél az utikabát fölcsapódó szárnyai alól kiugró, gömbölyű térdeivel nagyon kellemes és szimpatikus jelenség volt. Gyors lépésekkel sietett a mezőn mozdulatlanul álló, hatalmas gépmadár felé. Annak egyik kajütblakában ideges férfifej jelent meg.

— Bözsi... na végre itt vagy, már azt hittem...

— Mondtam, hogy biztosan jövök, nem kellett volna aggódnod...

— Igen, de...

A válasz további kényelmetlen folytatásától fölmentette a férfit az erős motorzugás, mely most fölhangzott és elmosta szavai folytatását. A nő most föl szállt a gépbe, a férfi kajütjébe és az elválasztó ajtóra, amely mögött a másik kajütben egy fülíg és talpig kockás angol globetrotter házaspár ült, ráhúzták a függönyt.

— Bözsi...

A férfi szenvedélyesen átkarolta, magához préselte karcsu testét, mely riadt kigyózással fonódott köréje és ajkával az ajkát kereste. A két ajak vonagolva, tépve szaladt egymásba és nyelveik mint két sístergő, idegen, összekapó láng égették egymást olyan tűzzel, mely egész testükben szétáramlott. Az asszonyosan telt keblek, ott valahol, mélyen selymes és csipkés ágyukban borzongva pihegtek egybe, a férfi csak halványan érezte, amint szenvedélyes ölelése puha, ruganyos párnákon török meg.

— Startnál kérem a szíjakat használni! — hangzott fel most a pilóta szava és hallatszott, amint föllódul a gép elejére.

Kibontakoztak egymás karjai közül és reszketve ereszkedtek egymás mellé az ülésekre, az asszonyka finom kis ujaiban megremegtek a szíjak.

A gép pedig megremegett, megindult lassan és szaladni kezdett, majd hirtelen valamilyen szédülésféle különös érzés érezlette velük, hogy fölemelkedtek a levegőbe.

— Hamar ment! — igyekezett a férfi tulharsogni a motorzugást, de a nő nem hallotta, ő is kérdezett valamit:

— Te is olyan különöset érezsz, mintha hintáznál?...

Ezt meg a férfi nem érte a motor szakadatlan, élesen berregő lármájától. Gyorsan a zsebébe nyult hát, elővette jegyzőkönyvecskéjét és töltőceruzáját. Ráírta:

— Izgatott vagy?...

Az elolvasta és elővillanó fogakkal, mosolyogva írta meg a választ:

— Inkább boldog... nem birtam volna tovább Ervinnél...

Lenn a mélységben egy kis falucska akart meglátszani, de sehogy sem sikerült neki.

A férfi tekintete most a nő ujjaira tévedt, azokra a hosszukás, puha, hófehér, ápoltkörmű ujjakra és ismét megindult ceruzája.

— El fogod felejteni az uradat?

Azt a jegygyűrűt nézte, amit a nő az ujján viselt. Megértette és lassan lehuzta az ujjáról, kissé kinyomta a kajüt kerek kis ablakát és egy másodperccel később a csillogó gyűrű már egy töretlen, száraz ugaron hevert, sáros göröngyök és piszkos földdarabok között.

A kis ablakrésen most éles szél csapott be és félrelibbentette az ajtófüggönyt. Az angol házaspár gumit vágott és különböző tájékoztatók tanulmányozásába mélyedt, mindkettőjüknek vastag vattaréteg volt a fülében.

A gép most hirtelen föl vágott a levegőnek, azután megint lekörmányzott pár méterre. A nő összerázkódott, belefogódzkodott az ülésbe, amikor pedig elmúltak a rázkódások, ezt írta oda hajszaibetűivel:

— Gerald, mit fognak csinálni a gyermekeid, ha látják, nem térsz többé vissza hozzájuk!...

A férfi bosszusan ráncolta össze homlokát és térdét az asszonyhoz vitte.

— Hagyjuk kérlek, a multat... Stuttgartból Schweizba utazunk. Jó?

A motor zugása monoton egyformasággal berregett a levegőben.

A férfi tenyerébe hajtotta a fejét. Gondolkozott és anélkül, hogy akarta volna, a gyermekei jutottak eszébe, hogy most már bizonyára az asztalnál ülnek és várják haza, ebédelni, nyakukban kis asztalkendőkkel — egészen ujak, vörös elefánt van rájuk himezve — várnak és a felesége már bizonyára ijedt, könnyes szemekkel néz rájuk.

De igyekezett, mint egy szemtelen, kellemetlen legyet, elhessegetni a gondolatait. Persze, miért is érezne csak egy csöpp lelkiismeretfurdalást is, hiszen felesége a hibás mindenért. Ő tette kibíratatlanná házaseletét, ő az oka annak, hogy véget kellett vetnie ennek az állapotnak — így. S mint egy legnyomatékosabb megnyugtatóként hirtelen átölelte a nőt.

Erős karja vadul, szenvedélyesen fonta körül a karcsu csipőket, amelyek fölött azok a gömbölyödni kezdő halmok süppedő ruganyosága duzzadva formálódott ki ruhájából, fejét a magáéhoz vonta, közben megfigyelte, hogy az ibolyacsokor nagyon jól talál a világosszürke sportkosztümkökhöz és bár tudta, hogy a nő úgy sem fogja hallani, szenvedélyesen sugta a fülébe:

— A boldogság felé utazunk, drágám...

Az asszony huzzábujt, érezte egész testében a férfi ölelésének forró szenvedélyét és elszégyelte magát, hogy ígérete dacára mégis férjére, Ervinre gondol... mit is fog mondani... hiszen ő a hibás, egészen megváltozott egy idő óta, biztosan, egész bizonyos, hogy nem is szereti már... persze... nem szereti és megérdemli, hogy így tett... szenvedélyesen viszonozta a férfi ölelését, fejét odahajította a vállára és finom kis kezei a karjait simogatták szerelmes gyöngédséggel. Majd hirtelen fölkapta a fejét, fölemelkedett szájával a férfiéig és megcsókolta. Hosszasan csókolt és közben az jutott eszébe, milyen kalandos is

az egész, csak filmekben lehet látni ilyesmit...

Lenn egyforma maradt a „térkép”. Az egyik irányból szürke felhők tolakodtak föl a horizontról.

— Milyen nagyszerűen bírom — akarta Bözsi folytatni a levelezést, de ebben a pillanatban különös nyomást érzett és hirtelen nagyot csuklott.

— Valami bajod van, édes?... — kiabálta a férfi, de ő nemet

intett, görcsösen belefegődkodott az ülésbe és szemeit egy a szemben lévő nikkelsavarra szegezte állandóan, hogy ellensúlyozza szédülő érzéseit. Lenn black-bottom-ot jártak a mezők, földek, falvak, házak. Bözsi összeszorította ajkait.

— Rosszul lennék, — gondolta — ugyan, neveltséges...

Lenn hirtelen egy templomtorony szökött nyilegyenesen gyertyaszálként az égnek. Azután a gép siklott vagy ezer métert, utána ismét emelkedett, közben párszor megfordult tengelye körül.

— Ugyan, neveltséges, — ismételte magának a nő és ebben a pillanatban falféher lett, úgy hanyallott hátra az ülésen. Ismét nagyot csuklott, a gyomra émelygett és zsebkendőjét szájára szorítva hörgött.

A férfi kényelmetlenül, feszengve, idegenül nézett rá és bosszusan, kiábrándultan mormogta fogai között, miközben két kezét idegesen simogatta egymáshoz:

— Ilyesmi is csak egy nővel történhetik meg...

Bözsi szemei előtt fényes karikák táncoltak, kénytelen volt behunyni a szemeit, de émelygő szédülése és az az isszonyatos feszültség, mely bensejéből minden pillanatban kiobbanni készült, csak nem szűnt meg. Egész teste remegett és fogai úgy szorultak egybe, mint egy erős, átlörhetetlen gát.

A férfi elfordult tőle és egy alant, a mezők elmosódott foltjai között továbbgyűrő ezüst szalag kapcsán geográfiai ismereteit próbálta föleveníteni.

— Nincs semmi bajom, nincs semmi bajom... — akarta magának görcsösen beszugerálni a nő, de a következő pillanatban oda szeretett volna kiáltani a pilótának: ne tovább, az Istenért, ne tovább... ne... ne... mert...

Utolsó kétségbeesett erőfeszítéssel kinyitotta a kis kerek kajütablakot és kihajolt rajta. A motor

szakadatlan lármája mindent elnyelt, csak teste vonaglásán látszott, hogy küzdök a tengeri betegséggel.

A férfi összevonta szemöldökeit, idegesen dobolt ujjaival a térdein és bosszankodva fordult el.

Bözsi fuldoklott és közben az urára gondolt. Oh, Ervin már biztosan melleite lenne, simogatná, vigasztalná, igen... így lenne, mert azért mégis szereti őt, persze, persze, csak bebeszéltem magamnak, hogy nem szeret...

Gerald megint feléje fordult és idegenül nézte. Hiszen a profilja egyenesen visszataszító... — állapította meg magában és megtette az összehasonlítást: a feleségem igazán szebb és bájosabb és... és tud magán uralkodni egy kicsit ilyen esetekben...

Azért mégis feléje akart huzódni, de félton valami megállította. Mintha hirtelen könnyű fátol borult volna a szemei elé. A kutyafáját ennek a pilótának, — dörmögte bosszusan — nem szabadna neki ilyen éles lefelereszkedéseket tenni... A gyomra émelyegni kezdett és arca falféher lett... Rosszul lennék — kérdezte rémülten magától — most, egy órai ut után?... De valaminek mégis kellett lennie vele, mert most meg szédülni kezdett, a Nemzeti Bank a szemközti falon lógó reklámja vad charlestonba fogott... Hol van... hol... az ablak... persze, miért ne, rettenetes... na, végre, itt van... pilóta, lassabban... várnak a gyerekek az ebédel... ebéd, pfuj... hogy is lehet valaki 35 éves korában ilyen számár, ilyen kalandokba keveredni... amikor otthon felesége, gyermekei vannak... jaj...

A gép most mintha meglassította volna örült futását, észrevehetően ereszkedni kezdett, kis ugrást tett, azután gurulni kezdett a földön, cementpadlón és ott állt meg.

Két sápadt, bizonytalan megmegrögygő térdű alak szállt ki az egyik kajütből.

— Gerald, de sápadt vagy!

— En? Ugyan... — mosolyogni igyekezett — nem örülsz, most kezdődik a mi világunk, a mi boldogságunk!

— Igen, igen... — hazudott az asszony fénytelen, idegen szemekkel, majd mikor odaértek a taxiállomáshoz, folytatta:

— Gerald, lakik itt egy nagyné-

ném, azt meg akarom látogatni, hiszen a vonatunk Zürichbe csak 17,05-kor megy.

— Jól van drágám, nagyon jól van...

Bözsi meg sem figyelte, milyen gyors és szolgálírákés volt ez a válasz, hanem megkönnyebbülve fejezte be:

— Te addig beülsz az állomási étterembe és megiszol egy pár feketét, ott találkozunk.

*

Az állomási óra pontosan 17,05-öt mutatott.

Akkor futott ki a zürichi vonat, közvetlenül utána ellenkező irányban, a müncheni, amelynek egyik harmadosztályú fülkéjében, erősen a sarokba huzódva egy férfi ült, aki a vonat elindulásakor láthatólag megkönnyebbült.

— Az eljárás ugyan nem egy gentlemanhoz illő, de mégis... Ilse, a két gyermek... hát csak nem leszek számár...

A harmadik kocsi egyik női szakaszában elegáns, fiatal nő ült, hanyagul hátradőlve az ülésen, egymásravezett lábain, fődetlen térdein szintjászottak a selyemharisnya csillogó szárai. Szürke sportruha volt rajta, hajtókáján kis, kék ibolyacsokorral és gyönyörködve nézte saját kis finom, ápolt kezét.

— Szegény... — gondolta magában — biztosan magánkívül lesz a kétségbeeséstől, hogy egyedül hagytam — elővette pouderdobozát és a ruzst és munka közben morfondírozott tovább: — de jobb így... Ervin bizonyára megbocsát, majd kitalálom számára valami elhihető mesét...

Most érezte csak meg, hogy valami kiányzik a jobb kezén.

— Igen, a jeggyűrű... ez rettenetes számárság volt ugyan tőlem, de Ervin majd meg fog nyugodni benne, hogy elvesztettem az uccán.

Vétség.

— Ne vedd el azt a lányt.

— Miért ne?

— Mert olyan öreg, hogy mindjárt unokáid születnek tőle.

Vigasz.

— Janka, Janka, a papád mindenkinek panaszkodik, hogy elvesztett leány vagy.

— Nem baj! Az urak megtalálnak.

A sztrájk

— Eredeti kézirat. —

Irta: „Nárcissus“ (Arad).

Mihály egész nap a kítőrni készülő sztrájkjal volt elfoglalva. A nagy bányák munkásai összefogtak, hogy sorsuk javításáért szembeszálljanak mindennel. A többszöri kéréssel, könyörgéssel nem mentek semmire, csukott ajtókra és bedugott fülekre találtak. Ekkor elhatározták, hogy radikálisan fognak fellépni. Sok veszíteni valójuk ugy sincs, vagy-vagy. De jelenlegi nyomoruságos helyzetükön javítani kell, hisz minden házban gyerek sir a tej és a kenyér után. Mig az igazgatók dőzsölnek, nők, pezsgő, orgiák, addig őszfejú, sovány, gyenge emberek a föld gyomrába vájják az apró pénzt.

Mihály, ki egyik vezetőemberük volt a munkásoknak, még nőtlen volt, azaz nem egészen: vőlegény. Es az esküvő napja is ki volt már tűzve, mikor közbejött a készülődés a sztrájkra. Mihály mindjárt el akarta halasztani az esküvőt, de a menyasszonya és a rokonság ellenezte. Végül Mihály is úgy határozott, hogy hát legyen meg az esküvő.

És lassan érkezett ennek is a napja. Mihálynak aznap szabadsága volt, de ő azt nem az esküvői előkészületekre töltötte, hanem a munkásság érdekében dolgozott. Sokan küldték haza:

— Mihály menj már, majd megcsináljuk mi is, menj már.

— Várjatok, mindjárt, az esküvő várhat egy kicsit, de itt most minden perc fontos.

— De hát a menyasszonyod?

— Ott csak egy emberről van szó, itt ezer és ezer éleléről. Ez mindennél fontosabb.

Pedig halálosan szerette menyasszonyát, a szép, fekete Mártát. Egy pár éve udvarolt már neki Mihály, s maguk között már régen, a szép holdas éjszakákon, a csókcsaták közben egyeztek meg, hogy örökre egymáséi lesznek. A csendes esti ker i séták, mikor egymáshoz simulva kéz a kézben lépdelték és egy-egy terebélyes fa árnyékában forró csókban forrt össze a két száj. A puha selymes füben telepedtek le, nem messze tőlük tücsök ciripelt, a hold ezüstösen szórta sugarát és a sok csil-

lag behunyta szemét, mikor a két eltikkadtt száj egymás felé közeledett olthatatlan szomjúsággal.

Ismerték már egymást és mind-egyik a maga elképzelt típusát találta fel a másikban. Remegve, idegesen várták a nagy napot, mikor végleg és igazán egymáséi lesznek, mikor átadja egyike a másikának magát.

Epedve várta mindegyik a szent percet, a nagy csodát. Aztán elérkezett a nagy nap, közben a sztrájk kitörése küszöbön volt és Mihálynak annyi dolga lett mint vezető embernek, hogy egy kissé meg is feledkezett Mártáról.

Hosszas unszolásra haza ment, átöltözött és nemsokára indultak a templomba. Az uton mindenki Mártát figyelte, ki hófehér ruhájában tündöklő fekete szépség volt. De Mártá előtt most minden hiúság eltörpült és teljesen megfeledkezett a napi eseményekről is és csak szerelme lobogó fáklyáját látta maga előtt.

Mikor a pap előtt álltak, könnyű remegés futott át rajta, hisz egy egész életre határoz mostan, mellében hevesen dobogott valami, hogy oly közel volt Mártához. Figyelni kezdte, hogy fogja majd az „igent“ kiejteni. S mikor az tisztán, boldogan, diadalmasan ejtde ki a szót, Mihálynak a szemén két csepp buggyant ki. A templomban tömjénfüst és illat szállt, az orgona szólt, diadalmas nászinduló hangjai áradtak szét, az ablakok nagy, színes kockáin a napsugár színes csóvában fűrésztötte a falak szent freskóit.

Aztán kiindult a menel; amint kiértek, az oszlopok között megálltak. Sütött a nap, az uccán sürgés-forgás, emberek, zaj. Elet. Diadalmas, szép élet. Oly szépnek tűnt fel a jövő Mihály előtt, Mártával az oldalán.

Haza indultak. Szűk családi körben ünnepelték kis vacsora keretében egybekelésüket. Egymás mellett ültek és térdük összeért. Meglobogott a vérük. Könnyű borokat ittak és mámorosak lettek egymás közelségétől... Megsejtették egymás vágyát, megéreztek azt a féktelen türelmeitlenséget, mellyel az idő mulását várták.

Azután a vacsora is eltelt és eljött az asztalbontás ideje.

És Mihály gyengéden karolta át a remegő Mártát s vágyittasan vezette be a hálószobába.

Szemben álltak egymással és egy hosszú csókban tapadt össze

a két eltikkadtt száj. Mihály gyengéd simogatások és kedveskedések között, remegő ujjakkal próbált a kis kapcsokhoz férközni. De Mártá kisiklott karjai közül.

— Nem Mihály, majd én.

— Jó, szívem.

— De... Mihály édes... addig te menj be...

Zavartan, félszegen, még a lányos szemérem rabjaként erőlködött megérteni Mártá azt, hogy ez nem megy olyan könnyen, mint azt elképzelték, hogy máról holnapra levessük az éveken át belénk nevelt szemérmet, hogy nem tud csak úgy egyszerűen levetközni előtte, ehhez hozzá kell szokni, lassanként, de nem egyszerre.

Mihály megértette ezt és nevetve ment be a kis benyilóba.

— Na jó kis csacsím, hát feküdj csak le.

Az gyorsan levetközött, ágyba bujt, állig betakarózott és alig halhatóan, félénken, rekedt hangon szólalt meg.

— Mihály.

Az is bejött és levetközött. Szépen, lassan mellé feküdt. Mártá amint a kemény férfiletet az ő meleg testéhez érezte simulni, megreszketett. Eleinte félénken akart elhuzódni, de Mihály erős szorításából és csókos ajka közül nem birt szabadulni.

Ekkor az ajtón zörgettek. Mihály kiszóli.

— Ki az?

Mi vagyunk Mihály, a munkások vezetői, érted jöttünk, mert a dologban váratlan fordulat állt be, mely sürgős tanácskozást követel; a sztrájk kitörése elkerülhetetlen, okveilenül gyere! Várunk Mihály!

Mártá kérdőleg nézett Mihályra, aztán erősen hozzá simult.

— Mihály! Ne menj! Most, most ne menj. Nem engedlek, ha összedől a világ sem. Mert én nem birom ki ezt az éjszakát nélküled. Mihály ez az éjszaka csak egyszer van, ez többé nem lesz, ha most elmész én nagyon boldogtalan leszek. De ugy-e itt maradsz? Hisz szeretsz, erősen, forrón. Itt maradsz, mert hiába zug az élet, a szerelem orkánja tulzug minden. Követel és lenyegetőzik a tűz, melyet felgyújtottál. Mihály, hát maradsz?

És Mihály válasz helyett, nagy benső lelki tusa után, Mártá ajkára forrt és egy éles sikoly diadalmas zenéje mellett asszonnyá avatta ifju feleségét.

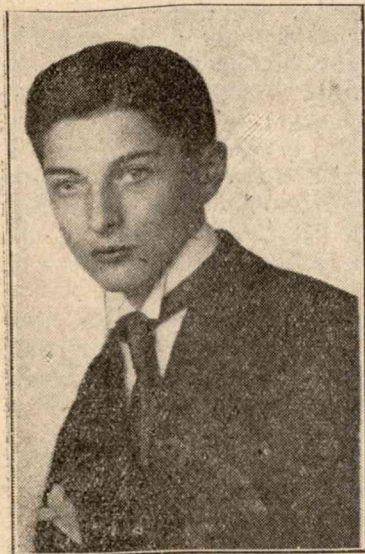
A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnymás tilos)

— Győry Endrének nagyszabású regénye a mai, modern társadalmi életből. — (19)

GYŐRY ENDRE

a fiatal erdélyi író, lapunk kiváló munkatársa, akinek „A mélység felé” című nagyszabású regénye általános feltűnést kelt.

Harmadnapon pedig hosszas habozás után kezeit dörzsölve, ravasz, sunyi mosollyal, alázatosan közeledett hozzá:

— Nézze kedves Lenke kisasszony... izé... egy nagyon fontos gépelnivaló volna. Tegnap gyorsírással lejegyeztem magamnak a külügyminiszter parlamenti exposéját, szószerint logjuk hozni... holnap okvetlen be kell mennem adni a nyomdába, de ma délután egy halaszthatatlan fontos értekezletem van... arra kérném tehát, jöjjön föl ma este a lakásomra, hogy lediktáljam... természetesen külön honorálnám...

Lesütött szemekkel várta a választ, ceruzájával játszó keze reszketve dobolt az asztalon. A másik hosszú asztalnál dolgozó két fiatal riporter gunyos, hangtalan mosollyal hajolt munkája fölé. Lenkének arcába tódult a vér. Érezte, ez már sok, ezt nem hagyhatja annyiban. Erélyesnek, durvának kell lennie, hogy ha mindjárt ki is dobja őt állásából ez az ember, ugyan amennyire ezt a fajtát ismerte, előre tudta, hogy ezt semmi esetre sem fogja megtenni, legfel-

jebb egy időre elmegy a kedve minden ostromtól és közeledéstől, meg fogja kimélni legalább szemtelenségeitől

Minden önuralmát összeszedve, nyugodt, de éles hangon válaszolt:

— Nézze Kemenes ur, ha olyan nagyon sürgős és fontos Önnek ez a munka, elhalasztja délutáni ügyét és elvégezzük délután. Ha pedig az a bizonyos estéli munka is olyan nagyon fontos és sürgős önnek és úgy érzi, hogy halaszthatatlan, hát majd küldök önnek egy kis nőt a Népszínház-ucca környékéről Külön honoráriumba sem fog kerülni, csak a rendesbe...

Lenke nem csalódott emberismeretében. A kövér Don Juan hebegett, hábagott, dadogott, elpirult, de azóta békén hagyta, sőt tüntetően fagyos volt, adta a megsértettet, minden beszélgetést csak az iroda keretein belül és hivatalos dolgokra redukált, ez pedig egyáltalán nem bántotta Lenkét, sőt nagyon kellemesen érezte magát, úgy hogy nyugodt lelkiismerettel mondhatta Veress Barnának, amikor az érdeklődött, hogy van megelégedve Kemenessel és a körülményekkel:

— Óh, nagyon jól megy minden, jól érzem magamat és nem is képzeli, most is csak milyen hálás vagyok magának, hogy segítségem volt...

Derült, mosolygó, bájos, kisleányos tekintettel nézett rá.

XXIV. FEJEZET

Vasárnap délelőtt volt, a múzeum kertjében találkoztak össze, egészen véletlenül.

Veress Barna szabadkozott.

— Igazán csekélység, amit tettem s még azért is én vagyok hálás magának, hogy alkalmat adott nekem, hogy valamit tehessek az érdekében és ezzel is megpecsételjem barátságunkat...

Csodaszép őszi nap volt, nyári langyos meleggel. Lassan sétáltak egymás mellett és a férfi hirtelen, ötletszerűen odafordult a leányhoz:

— Van valami különösebb terve ma délutánra, Lenke?

— Nincs, miért?

— Nagyszerű. Gyönyörű az idő, talán az utolsó szép vasárnap, ne hagyjuk kihasználatlanul. Egykor indul a bécsi hajó, lemegyünk Visegrádra, az esti hajóval meg visszaza. Most pedig — megnézte az óráját — a legjobb, ha már haza sem megyünk, ismerem itt a közelben egy jó, családias kis vendéglőt, ott megebédelünk és kimegyünk egyenesen a hajóállomáshoz... Vagy talán maga még haza akar menni? Esetleg átöltözni?

— Nem, nem, mehetünk...

Régen nem volt Lenkének ilyen szép, kedves, nyugodt délutánja.

A táj gyönyörű volt, a Duna sziklás, hegyes partok között kanyargott el, a fák vöröses-sárgák, aranybaöltözöttek, a bucsuzó ősz egyszer még utoljára teljes pompájában ragyogott. Tréfálództak, sugdolóztak, veszekedtek egész délután, az utasok elnéző mosollyal vették őket körül s néha-néha itt is, ott is elhangzott egy-egy halk megjegyzés:

— Szép pár...

Fiatal házasok...

Ezeket természetesen még jobban mulattak és csak akkor csendesedtek le, amikor az esti hajó visszafelé hozta őket. A fedélzet legtávolabbi sarkán ültek egy kötélcsonon.

Lassankint beállt az este és a sötéttséggel mintha hűvösebb levegő is szállt volna le a tájra, az alattuk morajló vén Duna árasztotta magából a hideget. Lenke összeborzongott vékony ruhájában és ösztönszerűleg a férfinél keresett menedéket.

— Fázik?

— Egy kicsit...

A kezébe vette a leány kezeit, simogatta, melengette őket, de olyan különös becező gonddal és szeretettel, hogy Lenkét boldog nyugodtság öntötte el. Nem gondolt semmit, semmire, feje fokoztosan rácsuklott a hozzásimuló férfi vállára, nézte az égen halványan foszforeszkáló titokzatos csillagtömeget, az alattuk hömpölygő

habok gyémánszemekkel teleszórt fekete palástját, azt a végtelen hosszú fodros sávot, amit a lassan, ünnepélyesen tovasikló hajó hagyott maga után és a kezén érzett simogatás varázsa lassankint átszállt, belepte egész testét. Minden tagjában, meztelen bőrén minden kis darabján érezte ezt a simogatást, mindene bizseregve zsibbadt el, ez a gyöngye, monoton simogatás még jobban hatott rá, akár a legvadabb, legviharosabb szerelmes ölelés.

Régen-pihent szomjas testében ágaskodni kezdtek a vágyak, a simogatás ott járszott minden idegszálán, megmozdította minden párányi atomját. Szinte fájdalmat érzett, már fájt ez a kinos, lassu egyformaság, őrlő, izgató gyöngédség. Szeretett volna sikoltani, vergődni, fetrengeni gyönyörűséges kinjában és amikor már nem bírta tovább, erősen megszorította a férfi kezét és talán inkább véletlenül, mint akarattal, a mellére vonta.

A kemény tenyér megilletődve, némán, mozdulatlanul pihent a ruganyos, pihegő halmokon, azután az ujjak mágneselesen, észrevétlenül mozgolódni kezdtek, a tenyér lassan meggömbült és mint egy reszkető, érett gyümölcs tűnt el benne az élő, lüktető, remek gömbölyűség.

A telt halmok puha kis bimbója pillanatok alatt olyan volt, mint egy kőkemény bogyó és amint a férfi lassan, óvatosan játszadozni kezdett a tenyerébe hullt érett gyümölccsel, Lenke szemei kábultan, kéjesen hunyódtak le. A hosszú megtartóztatás most lappangó erővel tört ki belőle, heves fizikai vágyat érzett a férfi után, combjai mélyén a kis ingnadrág alatt görcsösen összerándult testében izzott a kielégületlenség.

Szeretett volna most ott lenni, szobában, egy puha párnákkal megrakott pamlagon egészen meztelenül és odadobva magát a kéj gyönyörűségének.

A férfi látta exlázisát, látta, hogy a végletekig fölízgatva vonaglik meg karjai között, érezte, hogy küzd, vergődik, harcol a hatalmas vágy-ellenséggel, kezei reszketve simogatták végig egész testét, minden egyes tagját, ajka lázasan, szomjasan indult el a vállain, nyakán át az arcára és borzongva találta meg az övét.

Lenke megvonaglott és tökéletes félívben csuklott hátra karjaiban, karcsu teste kigyószerűen ficáinkolt,

amikor a nedves szápadlások lihegő, harapó csatája után forró nyelvük, mint két ölekezni akaró tüzes, égő fulánk találkozott...

A kósza szél felhőket hajtott föl az égre, lassan elmosódott az eddig világító hold, teljesen elhalványodtak a pislákoló csillagok. Az utasokat a hideg behajtotta a kis hajóterembe, egy pár matróz végzte csak dolgát az előrészen.

Teljesen egyedül voltak és őket mindenkitől eltakarva ereszkedett rájuk a félhomály. Mindenről megfeledkezve kábultan, szédülten fonódtak egybe. A férfi, aki végre karjaiban tartotta a régóta vágyott, régóta várt gyönyörű leányt, remegett az izgalom szédületétől, a leány, akinek egész teste szerelmet könyörgött, lihegve, nyöszörögve bujt a férfi erős testéhez, fejét odaszorította kemény mellére, a hófehér ingre és táguló orrcimpákkal szivta magába a különös, buja férfiillatot, ami a végletekig korbácsolta szilaj szenvedélyét. Hagyta, segített a férfi remegő kezének, hogy behatoljon ruhája alá, ő maga pedig az ölébe ereszkedett és elfeledkezve mindenről talán oda is adta volna magát ott, úgy, — de a parton hirtelen lámpák tűntek föl, gyöngye fényt szórva az eddig sötét fedélzetre.

Fölocsudtak. A parti lámpák egyre sűrűbbek lettek, fölülről, a beborult égből pár kövér esőcsepp hullott le rájuk.

Lenke gyorsan kibontakozott az ölelésből, megigazitotta harisnya-kötőjét, térdeire huzta ruháját.

— Adjon egy fésűt...

A parti lámpák megnagyobbodtak, már fölbukkant az első hid, a vasúti összekötő hid és nem sokára halkán, csendesen siklottak oda a fényárban uszó pesli part mellé.

— Kocsit veszek.

— Nem, minek... azért a pár uccáért, remélem nem lesz komolyabb eső.

— Ahogy gondolja...

Alig haladtak azonban pár lépést egy elhagyatott, kisebb uccán, olyan fergeteg kerekedett, hogy sietve huzódtak be egy mély kapuboltozat alá. Az eső úgy megeredt, mintha dézsából öntötték volna, a kis ház, ahová behuzódtak, néma, az ucca csendes, sehol egy lélek, csak az eső csorgott szakadatlan lármával és ők huzódnak némán egymáshoz a sötétben.

A férfi megfogta kezét, ajkához vitte és összeecsókolta.

— Lenke, kicsi Lenke...

Az előbbi vágy, az előbbi mámor, az előbbi kísértés ott tombolt, ott zugott még minden tagjában. Lassan magához vonta a leányt és megcsókolta az ajkát. Különösen, érzéken tudott csókolni, csókja éles volt és mégis puha, forró és mégis nedves, hogy végigcsiklandozta Lenke egész testét, combjai görcsösen fonódtak a férfi köré és beszivta, beitta, lázas mohósággal adta vissza a csókokat. Érezte, a férfi egyre gyorsabban simogatja. Keblét, csipőjét, combjait... Föl-emeli a ruháját lassan, halkán, kéjesen, hogy kezével alábujjon, érezte reszkető simogatását, azt a lázas, mohó, vad keresést a titok, a kéjek kéje után...

Odakünn mintha alább hagyott volna az eső, csak a szél csapott be még mindig változatlan erővel a kapu alá.

Lenke fölriadt.

— Nem szabad...

De a férfi mind vadabbul és vadabbul szorította magához.

— Lenkém...

A leány szabadulni akart, a férfi durván a falhoz préselte, az ő himösztön brutálissá tette, ami a leányt teljesen kizsánerította.

— Engedjen, ha mondom...

— Ne legyen kegyetlen... hiszen én is...

Lenke azt hitte, a férfi arra akar hivatkozni, amit vele tett és a hálára, amit ő megígért. A lelkébe hasított ez a gondolat, fájdalmasan, kinosan és a szavába vágott;

— Engedjen, ha mondom...

Karmaival, öklével gázolt neki és kiszakítva magát karjai közül, kiugrott az uccára, az esőbe.

— Azt gondolja... valami... valami cseléddel van dolga...?

A férfi fájdalmasan, könyörögve szólt utána:

— De Lenke, Lenke...

A következő pillanatban azonban már a leány ellünt, csak szaladó léptei hallatszóttak még egy ideig, azután megint csak az eső egyhangú, monoton csorgása.

Szerencsére Lenke csak a szomszéd uccasarkig szaladt, ott elfogott egy üres kocsit. A zuhogó esőben azonban így is átázott és otthon dideregve, remegve fejtette le magáról az ázott ruhákat és fogvacogva bujt ágyába.

Remegett a düntől, szégyentől, a vágyaktól és a hidegtől.

Haragudott a férfire, aki ennyire megalázta, hogy így bánt vele,

mint egy nemtudomkivel. Hát csak ennyire tartja őt? Csak ennyire tiszteli, ennyire szereti? Azután ismét arra gondolt, hogy hiszen ő maga is a végletekig rabja lett testének és csak a hely és a körülmények véletlenül mulott, hogy tányleg nem adta át magát neki, nem teljesítette vágyát. Akkor talán nem is hibás ő, aki mint férfi nem törődik és nem hagyja magát annyira befolyásolni a hely és a körülményektől, mint ő s a nők általában.

A következő pillanatban azonban ismét ellene fordult hangulata.

Hisz a viszontszolgálatra akari hivatkozni! Ilyenek a férfiak. Egy nővel szemben nem tudnak nem elfogultak lenni, egy nőért nem képesek valamit önzetlenül tenni. Akármennyire is szivességből, barátságból vagy udvariasságból tesznek valamit, valamilyen szolgálá-

tot, állandó mellékgondolatként kíséri őket a jutalom eshetősége, az esetleges ellenszolgálat, amit pedig csak egyféleképpen tudnak elképzelni és csak egyféleképpen hajlandók elfogadni: a test utján...

Könnyesen, dacosan, égő szemekkel, összeharapdált ajkakkal dobálta magát a párnák között egyik oldaláról a másikra. Fájt a teste, fájt a lelke, fájt, hogy a férfi úgy viselkedett vele szemben, ezt tette vele. És miért is fájt olyan nagyon? Erre most kezdett rájönni. Ez a férfi érdekli őt. Talán már régóta érdekli, még akkor érdekelte, amikor azt hitte, minden gondolatát csak Szeghő foglalja le. Ez a jelentéktelen külsejű férfi valahogy egész idő alatt ott állt mellette, gondolatai mögött, de csak homályosan. Mint egy harmadik volt ott állandóan, aki ott van és vár, vár ameddig eljön az ő ideje.

És aki most, ma, kilépett a homályból és melléje állt jelentéktelen harmadikból fontos, mindent jelentő másodiknak.

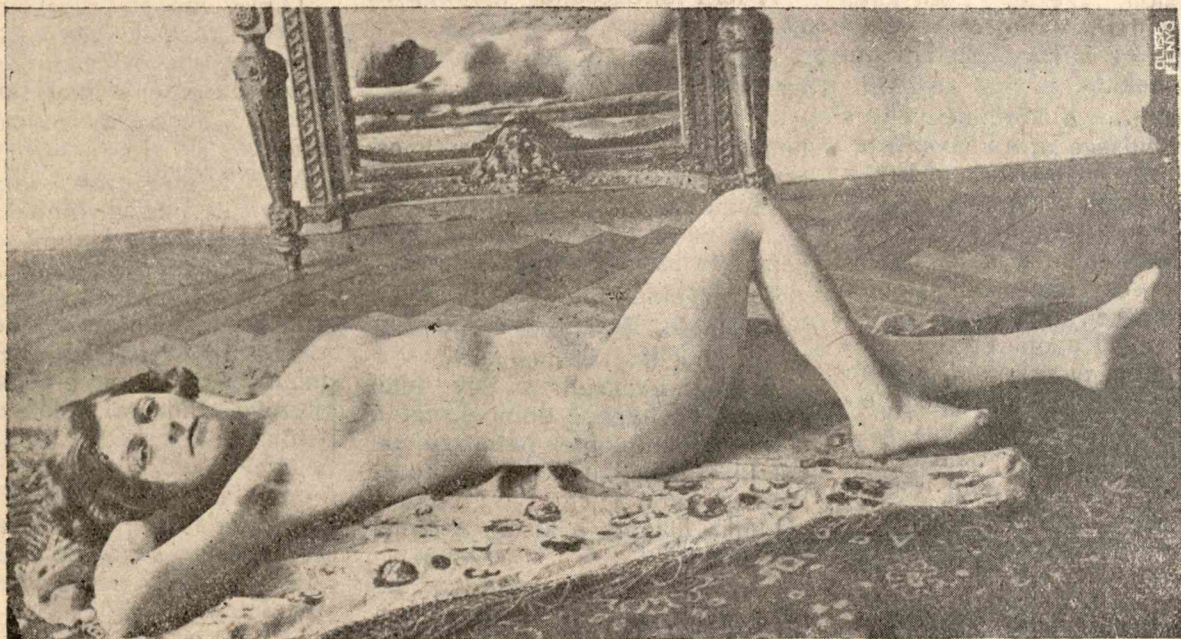
Keble pihegni kezdett és forrón dobálta féktelen testét ide-oda a gyűrött párnákon.

— Hogy tud csókolni...

Soha még ilyen csókot nem kapott, ilyen különös, ilyen föllázító csókot...

Megborzongott a vágytól és görcsösen, hisztérikusan, lihegve, összeszorított ajkakkal esett neki a párnáknak...

Amikor azonban reggel fölébredt, a világos, üde, hajnali fény mintha kijózanította volna. Nem gondolt már olyan intenzíven a tegnapi élményekre és egyáltalán nem türelmetlenkedett, hogy a férfit két egész hétig nem is látta. Csak amikor akkor ismét találkoztak, ébredtek föl benne a régi emlékek.

Fekvő modell

(Buttyán Vilus felvétele)

Széles, hideg novemberi nap volt. Veress Barna megvárta este, amikor kijött a szerkesztőségből.

— Csókolom a kezeit, Lenke...

— Jó estét Barna, hát maga merre bujkált?

A férfi meglehetősen zavart volt és ezt csak fokozta Lenke kedves és fesztelen modora, még mindig neheztelésre számított, de csalódása kellemesen lepte meg és csaknem egészen vidáman kezdett bele mondanivalójába.

— Először is rettenetes sok dolgom volt, másodszor pedig és őszintebben szólva, féltem magától.

— Ugyan miért?

— Azt hittem, haragszik, hiszen úgy pro-forma volt oka, de csakis úgy... és éppen erről akarok beszélni... Meg kell értenie mindekelőtt, hogy akkor nem voltam durva és nem a fizikai vágy vitt, annak a lappangó, vad szenvedélynek szörnyű kirobbanása volt az, amelyet régóta érzek és amelyet eddig vas akarattal és megfeszített erővel fojtottam vissza...

Hangja meleg, őszinte volt. Lenkének belemuzsikált a szívébe és egész bensejében nagy melegséget árasztott. Érezte, amint járás közben a férfi válla az övéhez simul és az is kimondhatatlanul jól esett neki.

— Lenke... a körülmények és az idő rövidsége arra kényszerítene, hogy ezt látszólag ebben a az egy rövid és még annyira banális szóban fejezzem ki, szeretem... Már talán első találkozásunk óta és remegve kísérem minden lépését, a pokol minden kinját éltem át azon az emlékezetes balatoni éjszakán és később is, amikor úgy láttam, végleg elveszítettem és még csak egy szót sem szólhattam, mert Béla a legjobb barátom... meg kell hát értenie, mi volt velem akkor, amikor éreztem, ráeszméltem, hogy még is, miért tett ez olyan örültté, olyan eszeveszetté... Lenke, ugye nem haragszik?

— Nem is haragudtam.

— Nem...? akkor talán, maga is érez, magának is kell éreznie valamit...

Lenke hallgatott és szerette volna magához ölelni az este minden szépségét, titkát, boldogságát. Az emberek mindennapi közönyös léptekkel siettek el mellettük, ügyesbajos dolgaik után, ő pedig ün-

nepnapi boldogsággal fordult Barnához:

— Ne kérdezze, ne most, hagyjuk talán...

— Jó. Csak azt akartam, értsen meg és ne ítéljen el. Mert elmegyek. El kell utáznom.

Lenke ijedten rezzent össze és elszorult szívvel nézett rá.

— Csak egy hónapra... mindenképpen kapálództam ellene, de nem lehetett. Berlinbe megyek. A nagy német filmtröszt egy még a Metropolisnál is hatalmasabb filmet akar megrendezni és az előkészítő munkálatokról kell tudósítanom az itteni lapokat... Holnap indulok és nem akartam kétségekkel, bucsuzás nélkül elválni, nem akartam, hogy ezalatt az idő atatt ott az idegenben egészen egyedül legyek... Mert ha megbocsát és csak annyit mond, hogy legalább egy kicsit sajnálja, hogy elmegyek, legalább egy kicsit várja, hogy visszajöjjek, nem leszek egyedül...

Odaérték a kapuhoz. Lenke hallgatott, azután hirtelen odanyujtotta kezét a férfinak.

— Isten vele, szerencsés utat kívánok...

A férfi forró csókot nyomott rá és nem engedte el.

— Lenke... hát... hát nem mond semmit?

A lány szerette volna magát belevetni karjaiba, vad, szerelmes, lázas ölelésbe fojtani minden mondanivalóját. De csak állt egy helyen, szemeit konokul a földre szegezve és halkán kérdezte:

— Mit mondjak?

— Hogy... legalább, hogy sajnálja, érzi, hogy elmegyek...

A ház bensejében egy ajtót csaptak be hangos dörejssel, aztán egyre erősödő léptek hallatszottak, valaki ájtott az udvaron és közeledett a kapu felé.

Lenke kivonta a kezét a férfiéből.

— Nem, azt nem mondom, inkább: nagyon, de nagyon várom és nagyon fogok örülni, ha visszajön...

XXV. FEJEZET.

Kemenes odadobta Lenke asztalára a legujabb Színházi Életet.

— Ez a nő, kislány, nem mama... karriert csinált... s hogy miből, hahaha... kisleányok, píruljatok: a testéből... A szépségéből, a karcsúságából, a szeme

csillogásából. Persze, nem voltak ilyen zárdatempói, mint magának...

Lenke minden megjegyzés nélkül hallgatta ezeket a szavakat. Kemenes egy idő óta ugyanis megint a régi volt és az egyik reggel, amikor a haját igazította a tükörben, átkarolta őt és két tenyerével hirtelen végigsimította a keblet. Lenke, aki az utóbbi időben rendes betegsége miatt, mely azonban ez alkalommal sokkal vehemensebben mutatkozott a szokottnál, amugy is ideges volt, visszafordult és mielőtt még maga is ráeszmélt volna, pofonította a tolakodót.

Az persze nagyon dühös volt, kiabált, ostoba libának nevezte, azzal fenyegetődzött, hogy rögtön felmond neki, amiből persze semmi sem lett. Ellenkezőleg, mihelyt lecsillapodott, ismét egészen a régi volt és állandóan megjegyzéseivel kísérte, természetesen óvakodott még csak hozzá is érni, csak szemtelen nézésével mérgette végig állandóan meztelen karját, födetlen térdeit, azokat a helyeket, ahol ruhája rátapadt, vagy megfeszült, szinte leveleközette mohó nézésével.

Lenke azonban egyszerűen semmire se reagált, még a hozzá intézett gunyos és csipkelődő megjegyzésekre sem, melyekkel Kemenes állandóan bosszantani akarta.

Most is még csak az odadobott ujságra se nézett volna, de akaratlanul is feléje kiabált egy vastag betűkkel nyomtatott ismerős név. Ez fölébresztette kíváncsiságát és fölemelte az ujságot.

„Balogh Olga karrierje, a csodálatos üstökös, amely jött, hogy eltűnjön“ rikitottak feléje a vastag betűk, alattuk pedig több kisebb betűvel szedett alcim húzódott meg: „a legelső magyar operettprimadonna felbontotta pesti szerződését és holnap kezdi meg háromhónapos vendégszereplését Bécsben.“

(Folytatjuk.)

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

GYERMEKKALAND

— Eredti kézirat. —

A massei Institut öt egykori tanulója estebédet ült Durandnál. Most már szürkülő halántékkal mind hamisítatlan párisiak lettek. A társalgás a dolog természete szerint, azon témák felé fordult, amelyek már szinte alakot öltve emelkednek fel a pálinkás poharakból. Arról beszélgettek, hogy milyen alkalommal szolgáltatták férfi szerelmük első próbáját. Leginkább szegényes kis történetek, melyeket közreadtak és úgy hasonlítottak egymáshoz, mint a nyilvános házak szalónjai és az örömlányok kifestett arca hasonló egymásra.

Csak Frederic Anton, a kiváló szerkesztő produkált elbeszélésében olyat, mely a többi történetkével semmiféle hasonlatosságot nem mutatott fel.

— Amint tudjátok — kezdte Frederic — amíg csak tizenöt éves voltam Masseba nem küldtek. Tonneinsbe küldtek, a Garonne mellett, Tazemajon nevű rokonomnál nevelkedtem. Az öreg embereknek — gyermekük nem lévén — nem volt egyéb gondjuk, magukra vállalták az én neveltetésemet. Én sohasem mondtam ellent, mindennel meg voltam elégedve. Különösen otttartózkodásomnak utolsó hónapjában éreztem magam nagyon boldognak, mert akkor ismertem meg Máriát...

Mária tanulóleány volt a tonneinsi dohánygyárban. Körülbelül az én koromban lehetett, de sokkal magasabb, mint én, igazi típusa a Caron vidékén kóborló lányoknak, nyulánk és korán kifejtett, sötét arcbőrrel és fekete hajjal. Szemei olyanok voltak, mint két tejben uszó szőlőszem. Különös kedve telt a ríktó színeiben, kék válfűzőkéhez vörös kabálkát viselt és szénfekete haja köré kötve sárga kendőt, lecsüngő rojtokkal. Szinte önkéntelenül találta el a leghelyesebbet: a mi vidékünk izzó napjával ez a szétomló tarka színpompá igazán gyönyörű összhang volt.

Ismeretségtünk egészen magától jött létre, mert szüleinek a kis háza a mienk mellett feküdt.

De sajnos, majdnem sohasem nyílt alkalmunk arra, hogy egymással elbeszélgessünk. Délben fűleltem, hogy mikor jött haza reggelizni és

távolból üdvözlést intettünk egymásnak. És estebéd után, olykor-olykor bátorságot vettem magamnak, hogy a kertbe szökjek és a rácson keresztül Máriával egy pár szót váltsak. Mindinkább vakmerőbbek lettünk, sőt később arra is merészkedtünk, hogy éjjelenként mindig ugyanazon a kerítés mellett találkoztunk.

Oh, hányszor átkoztuk el azt a kerítést, mely elválasztott minket egymástól. Hányszor kapaszkodtam kis kezemmel a lécekre, hogy megkísérlejem az átmászást, anélkül, hogy valaha is egyébb eredményeket értem volna el, mint a nyuzott terdek és véresre horzsoltt ujjakat. hiszen egy egy csókban, vagy apró szerelemi ölelésben így sem volt hiány, de éppen abban akadályozott meg bennünket, amire kölcsönös vágyakozásunk hevitett, habár az utagában véve mindkettőnk számára titok volt.

Vágyaink időnkint az örületig fokozódtak. Szüntelenül az a gondolat gyötört bennünket, hogyan találhatnánk módot a kielégülésre, mert még igazi gyermekek voltunk és nem ismertük az egymás előtt való szégyenkezést. Csak valami tiltott játékot láttunk benne, egyebet semmit. Kis barátnőm a munkateremben mindenféle tapasztalatokra tett szert, én pedig a tudományomat a könyvekből merítettem.

Egyik este azt mondta nekem Mária, most már tudom, hogy lehetne elérni, hogy ágyban együtt lehessünk.

„Együtt lenni az ágyban“, ezzel a naiv kifejezéssel nevezte azt, amit az olaszok „far latto“-nak mondanak.

Feszült figyelemmel kérdeztem, — hogy?

Kifejtette előttem tervét. A Marmande felé vezető uton, körülbelül fél mérföldnyire tőlünk, van egy vendégfogadó, amelynek öreg tulajdonosnője, Beziat, szerelmes pároknak szobát ad bérbe. Az öregnek meg volt a maga alapos oka, hogy száját csukva tartsa. Tíz frankot szedett egy éjszakára, ha a leány huszonegy éves már elmúlt, ellenben huszat, ha kiskorú volt, hogy így magát a kockázatért kártalanítsa.

Hihetetlen szemérmelenségében Mária egyszerűen elmenyi és a mi esetünket elébetárta. Az öreg valószínű rémtüvöltésre fakadt és azt válaszolta, hogy a börtönbe kerül, ha tizenöt éves gyermekeknek nyújt menedékhelyet. Azonban az én kis barátnémnak nem szállt olyan könnyen inába a bátorsága és megmaradt a szándékánál. Nyakasan kérdezte, hogy mibe kerül? Végre nyilatkozott Beziat, hogy ez alkalommal negyven frankra van igénye, mivel két kiskorú személyről van szó.

Most azután több hónap pergett le a várakozásban. Nem volt ugyan is pénzünk. Mária a gyárban nyolcvan centimest keresett. Még jobban igyekezett és csakhamar egy frankra rugott a keresete. Természetesen ez a többlet a saját zsebébe vándorolt. Azonkívül minden vasárnap kapott a rokonaitól, akik nem voltak olyan zsugoriak mint az enyéme, tíz szout, hogy vegyen magának valamit rajt. Ebből a pénzből azután nem adott ki semmit. Azután a szüleitől is ellopott egy pár fillért. Nekem sajnos nem volt egy garasom sem, mert rokonaim ősi elve az volt, hogy a gyermekeknek nem adnak pénzt a kezébe.

Egy szerencsés véletlen folytán az összeg még hamarabb gyűlt egybe. Mária egy napon egy öt frankost talált a gyár egyik folyosóján, legalább is azt állította, hogy találta és én nem kutattam bővebben utána. Büszkeségtől eltelve csillogtatta meg a kis cigarettamunkáslány az esti holdvilágnál a két Douiszdort.

Mivel pedig vágyakozásunk sürgetett bennünket, az összejövetel napját holnaputánra tűztük ki. Megbeszéltük, hogy külön-külön Beziathoz megyünk. Mária úgy, mint közönségesen a gyárba szokott menni és én, mihelyt alkalmat találok a szökésre. Az éjszaga közepén szerencsésen sikerült is megszöknöm, mint valami tolvajnak. Végre félhatkor reggel feltűnt Mária piros kabátja. Hozzám jött és azt mondta, jó lesz sietni, hogy az öreg házáat elérjük mielőtt még emberek jönnének a kávécsarnokba.

Hogyan telt le az a nap, barátaim, azt nem írom le nektek közelebbről. Ugy látszott, mintha valami huncut gyerekcsinyről lenne szó, pedig nem volt az.

Ahogy Mária és én nekiadtuk magunkat a szerelemnek, úgy csak Ádám és Éva szerethették egymást

első találkozásukkor, két ember egész tudásával, az epedés mohóságával és amellett gyámoltalanul, mint akik az előbb semmit sem tudtak a szerelemtől és mégis majd megemésztette őket a vágy.

Tizenöt órát töltöttek így ebben a szegényes, de a szerelemtől ragyogó szobáskában. Már alkonyatra hajlott, mikor haza osontam.

Másnap rokonaim levelet irtak az apámnak, hogy csinjeimért nem vállalhatják a felelőséget és haza küldtek. Nemsokára rá az intézetbe dugtak.

— És Mária?

— Mária állítólag — felelte Anton — mintaképe a gyárimunkásoknak, derék háziasszony és kitűnő családanya lett. Ha még valamikor

eszébe ötlük a mi kalandunk, amely akkor negyven frankjába került, bizonyára nem gondol arra, hogy engem a kis kaland ötezer frank évjáradéktól ütött el.

— De azért sohasem bántam meg, — tette hozzá sóhajjal, sőt ellenkezőleg sokért nem adnám, ha még egyszer átélhetném.

Z. L.

A t i z e n n é g y e s

— Eredeti kézirat. —

Jean Patrick, a milliárdos színházigazgató unottan gyujtott szivarjára és hanyagul vette el titkársa kezéből azt a névjegyet, amit az tiszteletteljes távból átnyújtott neki. A névjegy kis, finom női névjegy volt.

„Ellen Pickford”

A milliárdos nagy füstfelhőbe burkolódzva sokáig nézte.

— Hogy néz ki ez a nő?

A titkár előrehajolt.

— Nem tetszik ismerni?

— Nem... Ellen Pickford, Ellen Pickford... hm, de mégis, igen, ezelőtt hat évvel együtt voltunk a színiiskolában... nem-e egy feltűnően széke, elég nyulánk és meg lehetős szép arcu nő?

— De igen, bámulatos emlékezőtehetsége van, mylord.

A milliárdos gyöngén elmosolyogta magát.

— Nem valami nagy dolog, mindössze tizenhárman kerestek föl. Pénz, állás, pénz állás, így ment ez... hm... kíváncsi vagyok mit fog akarni a tizenegyedik...

Egy kis asztalkára dobta a névjegyet, fölkelte és intett egyet kezével, amelyben ott parázslott az elmaradhatatlan szivar.

— Bocsássa be!

A titkár meghajolt, kifelé indult, de pár lépés után habozva megállt és visszafordult. Jean Patrick fölkapta a fejét.

— Na mi az, Johny?

— Mylord... csak azt akarom mondani... arra akarom kérni... vagyok bálor figyelmeztetni, hogy az a szubrett-szerződés a manchesteri színháznál, amit az unokahugomnak tetszett említeni... nehogy esetleg...

Jean Patrick megértette és mosolygott.

— Legyen nyugodt mister Johny, amit megígértem, az olyan, mint hogyha már írva volna...

A titkár mély meghajlással távozott és nemsokára egy fiatal, feltűnően szép és bájos széke nő lépett be a szobába. Fejével kissé biccentett egyet és elfogódottan, zavartan tett előre pár lépést a lépteit nesztelenül felfogó drága székyegyen.

— Oh, mister Patrick, azt hiszem meg fogja bocsátani, hogy látogatásommal zavarom...

Jean Patrick hozzáment, kezébe vette a kezét és barátságos mosollyal vezette egy fotelhez.

— De kedves Ellen, csak tegezz úgy, mint régen és dehogy zavarasz, igazán mindig örülök, amikor látok valakit közületek, a régiek közül...

Leültek.

A fiatal lány alig huszonhat éves lehetett, feltűnő széke haja volt, sötétes, haragoszöld szemei, amelyek különös kontrasztban állottak haja színével. Arca bőre végtelenül finom volt és nem volt rajta egy kis folt, egy kis mélyedés sem. Kivágott ruhát viselt, amelynek mélyén kombinéja csipkái között látszott, amint hófehér nyaka bőre emelkedni kezd és kettéválk abban a két végtelenül kicsi, de feszesen ruganyos halomba, amelyek szinte előreduzzasztották a ruháját. Lábaikat egymásra vetve ült a fotelben, ruhája alól elővilágítottak gömbölyű combjai és közöttük abban az illatos, csipkés selyemtengerben, amely csak homályos chaosként látszott a föléje sátorként leomló ruha árnyékától, láthatatlan titkok pihentek.

Jean Patrick azonban mindebből semmit sem látott, a fiatal lány beszédét figyelte, aki bájos közvetlenséggel csacsogott.

— Én is hallottam akkoriban a szerencséről, kedves Jean és mondhatom, nagyon örültem neki, hisz emlékszel, mindig mondtam neked, hogy amilyen ügyes és kedves fiu vagy, valami nagy szerencsét érdemelne...

Jean Patrick mosolyogva bólogatott.

— Igen, igen, persze, hogy emlékszem.

Magában pedig egyre várta, na most fog előjönni valamivel, most tér majd a tárgyra, most kéri azt a pénzt, vagy most mondja meg, melyik színházba akar szerződést, vagy esetleg ez éppen szeretőjének akar ajánlkozni?...

A lány azonban nem jött elő semmivel és amikor egy hosszú, félórás kedves beszélgetés után eltávozott, a milliárdos azt gondolta magában, hogy csak ügyes taktikus és majd a következő alkalommal fog a lárgyra rátérni.

— De akkor sem tért.

Sőt elmesélte, hogy filmezik itt Londonban, meg van elégedve a gázsijával és pozíciójával és nagyon örül, hogy ebben a nagy ismeretlen városban legalább egy régi jóbarátja és volt kollegája van, akivel néha-néha elbeszélgethet. Majdnem egy óráig volt Patricknál és amikor elment, valósággal toporzékolt dühében

— Vajjon mit akarhat, mit akarhat?... Bizonyára nagy dologról van szó, ha így előkészíti a találkozót... Vagy nem mer kérni? Azt várja, hogy én ajánljak neki föl valamit, az ördögbe is, csak nem fogok én neki följajánlani valamit, ha szüksége van, miért nem kér?...

De mégis csak arra került a sor az ötödik találkozás alkalmával, amikor a leány még mindig nem nyilatkozott és ahelyett, hogy előállt volna nagy kérésével, banális kedvességeket mondott és régi, közös emlékeket elevenített föl, hogy Jean Patrick, miután összerágta szivarja végét, bedobta azt egy hamutartóba és párszor még nagy, indulatos léptekkel végigjárva fogadószobáját, hirtelen leült a leány mellé és félbeszakította:

Kedves Ellen, ez mind nagyon szép, a barátság is és az emlékek is, de mire való ez a hosszas bevezetés? Tudod, jó ember vagyok, tudod, a módom is meg van hozzá, hogy jó legyek, viszont én meg tudom, mi hozott hozzám, hogy valamit kérni akarsz, hogy valamire szükséged van, hát csak rajta, ki vele...

A fiatal leány szemei kerekre nyitak a nagy csodálkozástól, hirtelen szóhoz sem jutott, csak azután komolyodott el és két szép, fényes smaragdszemeiben a legteljesebb őszinteség fénylett.

— De Jean, mit gondolsz, honnan veszed... biztosítalak, hogy nem kell semmi, nem hiányzik semmim, nincs szükségem semmire, igazán csak a barátság, a régi közös emlékek az, ami idehoz... de hát hogy is gondolhatál mást?...

Még beszélt, de Jean Patrick már nem hallotta, mit mond. Fülig vörösödött, zavartan harapdálta ajkai szélét és mikor egy negyedóra múlva Ellen őszinte, barátságos kézzsoritással eltávozott, bevettette magát egy fotellbe és nem fogadott többé senkit aznap.

Egész napja el volt rontva és nem tudott magához térni bosszúságában. Hát létezik valaki, aki nem reflektál az ő szivességre? Hát van valaki, aki hozzá nem kérni és könyörögni jön, hanem barátságból? Kisebbnek érezte magát, a hiusága rettenetesen szenvedett, rosszkedvű volt, ideges, bosszus és...

...és amikor pár nap múlva a bájos, fiatal, szőke Pickford Ellen, mind egy darab tavasz, mint egy illatfelhő kecsesen és karcsun belibbent a nagy milliárdos váro-szobájába, ahonnan mindig azonnal és soronkívül lett bebocsájtva a fogadószobába, amelybe mások egy hét alatt jutottak csak be, Mr. Johnny, a mylord titkára zavartan, de udvariasan, mint mindig, jelentette ki meghajolva előtte:

— Sajnálom, missis, a mylord nem óhajta fogadni!...

Pék Dezső.

Mikuláskor.

Mikulás estéjén Lacikát korán lefektetik s addig mesélnek neki aranydióról, ezüstalmáról, míg szemei lecsukódnak. Ugy látszik, elaludt. Lacika azonban sokkal okosabb és ravaszabb fiucska, sem-hogy valóban elaludjon és az alvást mély szuszogással imitálva, lesi a fejleményeket.

— Alszik? — kérdi halkan a papa.

— Alszik! — sugja vissza a mama.

A papa kinyitja az ablakot és az ajándéokra kikészített cipőket telerakja cukorlivel, aranydióval és ezüstalmával. Jóformán még el sem készült, amikor Lacika haragosan felül az ágyában és kiabálni kezd:

— Látod apukám, most megfogtalak, te mindig füllentesz. Tal-
valy a karácsonyfánál csiptelek meg, az idén a Mikulással csap-tál be és fogadok, hogy a golya helyett is te csinálsz valami hun-cutságot.

Borzasztó.

A dadogó orvost beteghez hívják. Miután megvizsgálja a páci-
enst, bead neki egy rögtön haté hashajtót. Elfelejtette azonban en-
nek azonnali hatását a pánci-
enssel bevétel előtt közölni. Siet
ezt a mulasztást helyrehozni s
gyorsan a beteghez fordul.

— Szá... szá... szálljon le a...
a... az á... á... ágyról, me... me...
mert ez a ha... ha... ha... hajtó
a... a... azonnal ha... hat.

De mire ezt kimondta, már ké-ső volt.

Móricka kérdez.

— Ugye tata, ha te meghalsz, a
menyországba kerülsz?

— Remélem.

— És ha a mama meghal, ő is
oda kerül?

— Nem fiam, azt még remélni
se merem.

ÉN

Egy furcsa ember feljegyzései

Írta: GYÖRY ENDRE

Lapunk kitűnő munka-
társának saját kiadásu
könyve most jelent meg
és 40 leiért mindenütt
kapható.

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-
ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Szenzációs újdonság!
Nőknek nélkülözhetetlen!

Hajfürő-fésű

D. R. G. M. nemzetközileg törv. védve.

Ondolál rövid és hosszú hajat termé-
szetes uton, segédeszköz nélkül, egy-
szerű fésüléssel. Használatban elpusz-
títhatatlan. Minden nőnek nélkülözhetet-
len. — **Ára darabonként 10 lei**
bérmentve. Szétküldés utánvétellel, vagy
a pénz előzetes beküldése után.

Romániai vezérképviselet:

„Mercatura“

București 2, Strada Basarabia 37. sz.

Narcissus eredeti fordításai:

A színésznő

— F. J. Charol. —

Egy tavaszi délutánon, amint a szerkesztőségi iroasztalon az időrovasot szerkesztettem nagyban, a szolga zavart meg, hogy a főszerkesztő ur hivat. Amint szobájába léptem, a főszerkesztő így szólt hozzám.

— Rusay ur, ezentúl lapunk irodalmi és színházi bírálat terén lobogtassa tehetségét. Kijelentem azonban, hogy a színházról csak jót szabad írnia.

— De főszerkesztő ur, a kritika szabadsága? — próbáltam ellenvetni.

— Kolléga ur, mikor a lapvállalat érdekeiről van szó, nincs kritikai szabadság. Az igazgató előfizető és a legkiválóbb színházi ember az egész országban, ez az én véleményem, remélem ezt nem akarja megcáfolni. Különben szabadságában áll az összes művésznőkről olyan szépen írni, ahogy akar. Mindenkit meghódíthat, csak a drámai hősnőnek hagyjon békét, ne udvaroljon neki, mert ez Vészi kolléga ur feladata és joga. Az idősebb kollégák jogát különben is illik tiszteletben tartani. Tehát megértettük egymást.

Ezután délelőtteimet, mint komoly színházi kritikushoz illik, a színháznál töltöttem. Eleinte szokatlannul éreztem magamat a színház sajátságos, fülledt levegőjében, de később annyira beleszoktam, hogy egész otthonosan járkáltam.

Még a második napon történt, hogy Lászlófy, a buffo-komikus magához hívott.

— Jöjjön csak szerkesztő ur, bemutatom Pálfi Manci művésznőt.

Rusay Tamás vagyok — és udvariasan kézcsókra hajoltam.

Lászlófy eltávozott és csak akkor vettem jobban szemügyre a művésznőt. Szép szőke baba volt, hogy úgy mondjam a zsánerem. Azután beszélgetni kezdtünk, jobbanmondva csak ő beszélt, összevissza fecsegett-csacsogott mindenféle bohóságokat, én szomjasan hallgattam madárcsicsergéshez hasonló üde hangját.

Egy színházi lépcső legalsó fokára ültünk és nagyon összebarátkoztunk. Egyszerre dél lett, indítványozta, hogy menjünk együtt

ebédelni. Rögtön beleegyeztem, hisz még csak negyedike volt.

Megebédeltünk és mikor fizetni akartam, megfogta a kezemet.

— Nem, azt már nem. Csak a magáét, az enyémet majd én.

És nem engedte, hogy én fizessem ki az ebédjét. Ebéd után haza kísértem, a kapuban beinvitált.

— Jöjjön be hozzám egy feketére. Majd elbeszélgetünk egy kicsit Tamáska, jó?

En örömmel egyeztem bele és a forró fekete mellett beszélgetni kezdtünk. A téma persze szerelem volt.

— Mondja Tamáska, mit tart maga a szelemlről, hogyan véli maga a szerelmet, az önálló nő szerelmét.

— Kedves Művésznő...

— Már mondtam magának, hogy csak egyszerűen Mancinak szólítson, ne Művésznőnek — szakított félbe.

— Hát jó, kedves Manci, nekem az a véleményem, hogy az a nő, aki dolgozik, saját maga tartja el magát, aki verekszik az étellel, annak azt szabad szeretni, akit akar, amikor akar, ez a nő teljesen egyenrangúvá emelkedik a férfivel minden tekintetben, tehát egyforma jogaik is vannak.

— De a világ nem így gondokozik.

— A világra sohasem szabad adni, mert, Maga önállóan keresi meg a kenyerét, kinek van joga beleavatkozni a Maga életébe?

— Tehát Maga elismeri, hogy nekem jogom van szeretni?

— Teljes mértékben.

— Hát jó, csak meg akarom mondani Tamáska, hogy én élek is evvel a joggal. Nekem barátom van.

Az ajkamba haraptam, eddig az egyenlő jogot hirdettem és most valahogy, olyan furcsa, hogy megmondta, hogy barátja van. De ő is észrevette rajtam e változást.

— No látja Tamáska, most mér komolyult el egyszerre? Hát Maga is csak olyan, mint a többi férfi, jogot ad nekem, de mikor megtudja, hogy én már azelőtt éltem ezekkel a jogokkal, akkor...

— Nem úgy van Manci. Ha bárki mással beszélne így tovább,

ugyanabban a hangnemben folytatnám beszélgetésünket, de magával szemben nem tudom. — Felálltam. — Legjobb lesz, ha elmegyek.

Ő is felállt, szép, kék szemével nagyon komolyan nézett.

— Nem megy el Tamáska. Miért menne? Nem érzi jól magát nálam?

— De igen.

— Hát akkor?

Egészen közel álltunk egymáshoz. Annyira, hogy közelségétől majdnem remegtem. Megszólint, halkán:

— Tamás!

Tovább akart beszélni, de bejött a szobalány, valamit sugott a fülébe, amitől az arca elkomolyodott, ráncos lett. A lány aztán távozott.

— Manci? — néztem kérdően rá.

— Kellemetlen, ő van itt.

Megértettem, de a szerelmes dac fellángolt bennem, hát most megmutatom.

— Manci, szeretem.

— Ne Tamás, most menjen. Máskor.

— Na látja Manci, most maga küld. Manci, nem szabad elküldjön, hisz szeret. Fialatok vagyunk, szeretjük egymást, szabad hogy éljünk. Manci, itt most nem én vagyok Rusay Tamás, 21 éves szerelmes újságíró és kint nem egy bankdirektor áll. Manci itt a fiatalság áll szemben a pénzzel. Ha most elküld, gyászos kudarcot vall a fiatalság, a szerelem. Ezt nem szabad megtennie.

Szavaimtól mintegy elkábult, karjaim közé kaptam és kicsi, piros ajkára forrtam. Aztán becsengette a szobalányt.

— Mondja meg az igazgató urnak, hogy nem érzem jól magam, most nem fogadhatom.

Diadalmasan kaptam fel.

— Nem fogadhatom, mert fiatal vagyok, szeretni akarok, mert a fiatalság több, mint a pénz... Ezt mondja meg! — kiáltottam utána. Már nem hallotta meg, de nem volt fontos.

A kis pihegő színésznőmet a sezlőnra tettem, lassan levetkőztettem. Teste csodás volt, fehér és rózsás káprázatok közt csillogott.

Érdemes még fiatalnak lenni.

Hirdessen lapunkban!

MENNYEI JULIA

— EREDETI FORDÍTÁS OLASZBÓL —

Nem is volt olyan rendkívüli szépség. Bájosan szindus arca tulajdonosan háttérbe szorult más arcokkal szemben. De a szája, csábos buvóhely. A haja mint a muzsika. A démon.

A montekarlói operában énekelt. A férje orosz, mint ő, a monacoi fejedelemség muzeumának preparátora volt. Ott ismerkedtünk meg egymással, fél évvel ezelőtt. Gyors sikerem eredményképpen a lakásomra vittem Juliát és leheveredtem vele. Alattunk megdagadt a padló. Méhekként röpködtek a butorok. Ő nem kiáltotta el magát „Jaj, mi történik velem!” mint a francia asszonyok, akik úgy tesznek, mintha kábulatukban adnák oda magukat, részegségük hatása alatt, de élesen figyelő szemmel.

— Ó, mennyei Julia! — kezdtem: — tudom, hogy maga olyan fennen hordja véteit, mint más az érényeit...

Hirtelen megszólalt a telefon.

Miután nem volt titok előttem, hogy ki hívhat engem ebben az órában, elhatároztam, hogy nem adok életjelt magamról. A villamoscsengő dus zuhatagja alatt lehajjzuk fejünket és felfüggesztjük enyelgéseinket.

Julia elsápad.

- Biztosan a barátnője telefonál.
- No és aztán?
- Feleljen neki.
- Nem.

— Kérem, tegye meg. Szegény asszony, bizonyára bántódik.

Julia letérdel. A telefon tovább erőlködik, hogy felkeltse a néma ház figyelmét.

— Feleljen, akarom!

Minél jobban tiltakozom, annál izgatóbb leszek. Ime, szorosan körém csavarodik, mint zászló a rudja köré.

— Kérve kérem... legalább akasza le a hallgatót... hadd halljam a hangját...

Mielőtt még időm lett volna ellenkezni, megragadta a hallgatót. Betapasztva a tölcserő, fülemhez emelem a másik kagylót. Ekkor meghallom a hangját annak a nőnek, aki minden áldott éjjel telefonál nekem, hogy elmondja a nevemet többször egymásután, mint

amikor a ház küszöbén szólítgatjuk eltévedt kutyánkat.

Minél sürűbben hívnak, annál görcsösebben szorítja Julia kezét két combja közé. Ugy hanykolódik, mint egy szigonnyal megsebzett cethal.

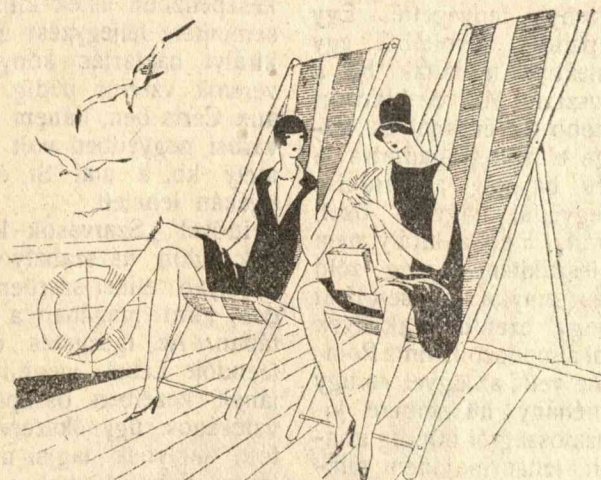
A drága hang már alig-alig hallatszik, annyira elmerült saját szomorúságába, hogy a neheztelés elröppent belőle. Aztán már csak borzalmas csendet lehel a készülék. Pedig a vonal még nyitva áll. Csak

a várakozás lappang a sötét űr mögött.

Ekkor Julia tekintete elbarangol valamerre. A párnák közé veti magát s noha szájába tömte haját, felsikít. Elterül, mint egy színes szalagokkal felékesített halott.

Sietve leteszem a hallgatót. A karjaimba akarom zárni, de talpra ugrik:

— Ugysem tudna nekem ehhez hasonló gyönyörűségét adni — mondja kipirultan.

HAJÓN

KICSAPONGÁS ÉS SZERELEM

Irt: Dr. W. I. WATSON, New-York.

Angol eredetiből fordította: „PARISYS”.

Ime egy érdekfeszítő, az angolszász fajt egyáltalán nem jellemző szókimondottsággal megírt tanulmány. Részrehajlás nélkül, tisztán az emberi érdekek latolgatásával íródott és a szerző nem takarékoskodott a szabad kifejezések és merész beállítások használatával. Témája sohasem veszíthet érdekességéből, mert a nagy forradalom előtti idők courtisanjainak élete és kalandjai olyan gazdagok változatokban, hogy talán sohasem fognak unalmasakká válni.

Le Parc aux Cerfs.

Azaz a „Szarvasok parkja”. Egy kisebb méretű vadaskert, ahol XIII. Lajos francia király szarvastenyészetet rendezett be. Később azután ugyanarra a helyre XV. Lajos egy miniatűr palotát építtetett, melynek csodájára jártak külföldről is. A kastély, melynek neve „L'ERMITAGE”, ma is létezik és abban az időben Lajos király és Pompadour első tállakájának színhelye volt. A viszony elég sokáig is tartott, mert Pompadour marquise jól ismerte a szerelem iskoláját és a válogatos izlésű király is jó pár akkordot tanult el tőle a gyakorlati szerelem skáláján. De idővel „Lajos, a nagy blazirt” — közvetlen udvara adta neki ezt a melléknevet — változatosságra vágyott és a liaison már végleges szakitás veszélye fenyegette. Egy napon Pompadour jóvoltából egy fejletlen kisleányt mutattak be a királynak, névszerint Mlle de Lincourt — aki alig több 12 évesnél és miután Őfelsége el volt ragadtatva a fiatal teremtés bájaival, a marquise parancsára egyedül hagyták őket. A trükk bevált, mert a király nem késlekedett leszakítani a még zöld gyümölcsöt és annyira jól esett neki annak íze, hogy ezentul csak ilyen pástörorákról álmodozott. Mme Pompadour kezébe vette az ügyet és úgy az ő, mint néhány hü embere jóvoltából változatosságról mindig gondoskodva volt, tehát majdnem minden nap friss hus került a királyi nyoszolyába. Az új anyag lehetőleg a szegényebb néposztály leánykaiból rekrutálódott és a kerítőknek könnyen ment a dolog, mivel abban az időben a nyomorgó plebs pénzért mindenre hajlandó volt. A királynak megmutatták a kiválasztott arcképét és ha az tetszett neki, még aznap éjjelre megvették, vagy ha másképp nem ment, elrabbolták a még nők alig nevezhető fiatal testet, hogy azután a fenséges kéjenc kedvére daskálhasson benne. Ezek között a korán letépett bimbók között volt Tiercelin kisasszony is, aki alig volt 9 éves, mikor a király egyszer napi

sétája alkalmával meglátta őt a Tulleriák kertjében. Elraboltatni volt kénytelen, mivel a leányka szülei módosak lévén, pénzzel ugysem ért volna el semmit és a „L'ERMITAGE”-ban neveltette addig, amíg elég fejlett nem volt ahhoz, hogy elfoglalja helyét a király ágyában.

Nemsokára azonban egy leány nem is volt elég és a mindjobban elfásuló kéjenc igényeinek kielégítésére Pompadour asszony kénytelen volt egy kis háremet berendezni, melyről csak nagyon kevés adat maradt az utókor rendelkezésére. Egyes történetírók szerint — Lacretelle, Saint Edmé — a Parc aux Cerfs-ben külön nevelőintézet létezett, ahol a király levelet „szeretőit” felnevelték és szép hozománnyal férjhez adták, de mivel ezen összegek készpénzben lettek kifizetve, azokról semmiféle feljegyzést nem találni a királyi háziartás könyveiben. Más verziók szerint pedig nem a Parc aux Cerfs-ben, hanem az egyik külvárosi negyedben volt ez az intézet, mely kb. a mai St. Mederic ucca tájékán lehetett.

Idővel „Szarvasok kertje”-i háznak külön házszabályokat írtak elő és olyan etiket szerűen ment minden, mint magában a királyi palotában. Az igazgatás és ellenőrzés teendője Lebel, meghitt komornyikjának kezében összpontosult, aki valóságos ügynökszervezetet alapított, melynek tagjai a vidéket bejárva, gondoskodtak a királyi szörnyeteg aznapi husadagáról. Egy főfelügyelőnő vigyázott a „növények”, akinek még két alintendáns és egy tucatnyi szobaleány állott rendelkezésére. Ezt a felügyelőt röviden csak „Madame”-nak hívták és innen ered a jelenkori bordélyházak kasszirőjének elnevezése is.

A legfurcsább az volt, hogy XV. Lajos szigorúan kikötötte, miszerint a leánykák testületileg végighallgassák a reggeli misét és csak azután vonult vissza velük lakosztályaiba, ahol órák hosszat elszórakozott társaságukban, hogy — amint ő mondta — „tökéletesítse nevelésüket”. Mihelyt

valamelyikük áldott állapotba jutott, azt rögtön eltüntették és vagy Saint-Cloud-ba, vagy Passyba küldték Páris mellé, ahol a legnagyobb titokban ápították őket a szülés végéig. Ezáltal azután a királyi fattyuk egyre szaporodtak és hogy senki gyanut ne foghasson, gazdag külföldi szülők gyermekeinek adva ki őket, rendszeren vagy papi pályára léptettek vagy a hadseregben csináltattak velük karriert. A leányokat pedig nagy hozománnyal, hamis nevek alatt férjhez adták.

*

Ime, most egy pár u. n. másodrangú szerető, akiknek legtöbbje a „Parc aux Cerfs”-ből került ki.

Először Mme de Baumanoir, akit saját kicsapongásai miatt, melyek még az elfásult uralkodót is megundorítottak, távolítottak el a palotából. Madame de Barango, aki „ugy jött és tűnt el, mint egy üstökös”; Chaulnes nagyhercegnő — egy éjjelre; Mademoiselle de Coullanges, az egyik főherceg szeretője, akit saját fantáziája vitt a király karjai közé; Egmont grófnő, aki saját tállalmányu pozitúráit mutatta be Őfelségének; Estignac marquise hat hónapig volt a király szeretője; Mme d'Esparbes, aki csudaszép volt ugyan, de nem is tudott egyebet és ezért nem is volt sokáig a király ágyasa. Mlle Grindi, akit XV. Lajos egy ünnepély alkalmával látott meg először. Ugyanaznap egy pompás hintót és 130.000 aranyat tartalmazó erszényt kapott ajándékba egy olyan feltétel ellenében, melyet nem volt bátorsága visszautasítani Saint Edmé idezé még egy pár nevei:

Lefevre kisasszony a királyi színház énekesnője; Mme de Sainta Helene egy creol hisztérika; Maligand kisasszony, akit saját anyjának beleegyezésével vittek a király karjai közé; Madame de Martinville; la comtesse de Palun; Madame de la Rure, akit a király csak egyszer hallott énekelni és még az éjjel magáévá tett; Mme de Sade, akit állítólag a király nagyobb tevékenység

elérése céljából körisbogarporos csokoládéval — ismert izgatószer — kínált meg és mely a nő halálát is okozta. Siisin bárónő, aki a királyé lett ugyan, de azután saját hajával fojtotta meg magát.

Saint Edmé még többet is sorol fel, de meg kell állanunk a részletezéssel, mivel a lista amúgy sem lenne tökéletes. A többi történetírók is közölnek néha egy-egy visszataszító jelenetet, de hosszabban egyikük sem szeret foglalkozni hasonló epizódokkal.

Most pedig még valamit Lajos király utolsó szeszélyéről, Du Barry asszonyról.

Du Barry Vaucouleurs-ben született (az Orleansi Szűz hazája) Még fiatalon zárdába került és ott addig tanították, amíg 12. ik életévét el nem érte. Innen azután Párisba került egy divatszalonba, ahol egyuttal találka-szobák is voltak. Rossz társaságba keveredett és hajlama is vitte a teljes lezülés felé. Egyesek szerint, már ebben az időben vesztette el szüzességét és később már mint közönséges bordélyházi szajhát emlegették. Szerencséje azonban nemsokára jobb álláshoz juttatta és Mme la Garde-nál kapott társalkodónői állást. Nem késlekedett annak két fiát saját gyönyörei számára meghódítani és számos arisztokratát emlegettek ebben az időben, mint szeretőit. La Garde asszonynál ismerkedett meg Voltairrel, Diderot-val és már úgy látszott, jó utra tér, mikor egyre botrányosabbá váló viselkedése miatt kénytelen volt távozni. Innen egy játékbárlangba ment, ahol az akkori felső tízezer minden számottevő tagja megfordult. Ebben a kétes társaságban találkozott jövődöbeli férjével, Jean du Barryval, aki akkoriban hamiskártyázással kereste kenyerét. A kalandornak újabb adósságok csinálta bőkezűségével sikerült a leány figyelmét felhívnia és midőn a nő előtt régi összeköttetéseivel dicsekedett, elsorolva az udvari courtizánok neveit, akiket mint szeretőnek birt és sokat mondóan megjegyezve, hogy ő nem féltékeny természetű, Jeanne, ez volt Mme du Barry leánykori neve, a világ előtt is a szélhámos szeretője lett. Így azután hercegek és pénzkapácitások váltogatták egymást a leány ágyában, arannyal fizetve a pásztorórákért. Egy napon azonban Lebelnek, a királyi komornyiknak lett bemutatva Jeanne és nemsokára viték is arcképét a király elé. XV. La-

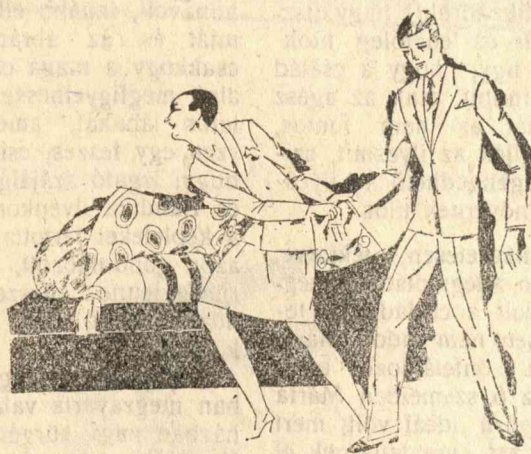
jos el volt ragadtava az új csillagtól. A király egyik intim barátja, látva annak lelkesedését, meg is jegyezte:

— Sire, látszik, hogy Ön még sohasem volt bordélyban.

Lajos és az ál du Barry comtesse viszonyát egy ideig el lehetett titkolni a világ előtt is, de nemsokára az udvari pletykák nyomán, az akkoriban nagyon divatos, ironikus chansonok kezdtek az esetet tárgyalni, összetépvé a liaisonra borított titok diszkrét fátylát. A meglepett király kimagyarakodást kért és Lebel kénytelen volt bevallani, hogy Jeanne nem volt soha grófnő, sem férjes asszony. „Ugy, akkor férjhez kell adni“ parancsolta a király és mivel Jean du Barry hajlandó volt szép recompensatio ellenében a különös frigyre, az esküvő még aznap még is történt.

Az ujdonsült férjet azonnal eltávolították és így du Barry asszonyt semmi akadály sem tartotta vissza az udvari karriertől. Madame Pompadour örökségeért folytatott harcban az ellene kiadott rágalmaszó művek

és vihar módjára kerekedő pletykák sem tudták megállítani a rohamlépésekben haladó pályafutást és mikor az ellenpárti — Choiseul — kormány lemondott, Madame du Barry kihasználva az alkalmat, saját izlése és kedve szerint állította össze az új parlamentet. Az új „Pompadour“ feltartóztatathatatlannul haladva most már a biztos hatalom felé, szabadjára engedte perverzítésának gyepőjét, mit sem törődve a neki már nem sokat érthető pletykákkal. Egyszer — mondja Lacretelle — a tiszteletére összegyűlt magasrangú urak előtt anyaszült meztelenű jelent meg és egyik papucsát a pápai nunciussal, a másikat pedig a francia nagy püspökkel huzatta fel lábaira, mely gesztus nagyon tetszett a szent férfiaknak, akik így közvetlen közletről csodálhatták a gyönyörű nő bájait. Egy másik alkalommal Roses bárónőt korbácsoltatta meg saját szobalányával, mivel mikor az valami kisebb kihágást követett el az udvari etiquette ellen, a király mosolyogva jegyezte meg „Bah, ez a gyermek még korbácsot érdemel“

A GYÁVA

ne." A művelet után pedig össze-
csókolta a nőt, mintha semmi sem
történt volna. XV. Lajos aranyból
való toaletet csináltatott szeretőjének,
amelyről a királyné vagy a dauphine
még álmodni sem mertek volna.
Ófelsége, du Barry asszony szabad
rendelkezésére bocsátotta a kincstár-
t, aki két marokkal dobálta a

pénzt akkor, amikor a nép éhhalál-
al küzdött. Ime egy tény, mely job-
ban megmagyarázza a forradalom
okait, mint a történetírók könyvmo-
lyos, porlepte elvei.

Méltó befejezésképp, egyszer a Tri-
noni kastélyban, talán pillanatnyi
szeszélyének engedve, vagy talán
mert aznap nem volt szerelemre

gusztusa, az ottani kulcsár leányát
küldte a királyhoz avval, hogy az
éjjel ennyivel is be kell érnie. A lány
vérbajos lévén, XV. Lajos is meg-
kapta az akkor még gyógyíthatatlan
kört és ebbe is halt meg, mint tud-
juk 1774 május 10 én.

Bandika szerelmes volt...

— Eredeti kézirat. —

Bandika, mert bár már tizenöt-
éves kamasz volt, mindenki még
Bandikának hívta és meg rövid nad-
ragos diák lévén, úgy bánt vele,
mint egy kis fiuval, jelenleg éppen
szerelmes volt. Amint az ilyen kor-
ban természetes, szerelme nagyon a
közelségre volt keresendő s az nem
volt más, mint unokanővére, Mártha,
aki tizenkilenc évvel már három éve
színesznősködött és kisebb-nagyobb
sikerei voltak már, a kisebbek a
színpadon, a nagyobbak a férfiak
körüli, illetve ezen utóbbi tételt vala-
hogy oda is lehetett volna módosi-
tani, hogy a férfiaknak voltak sike-
reik nála. De hát így van ez a szí-
nésvilágban és szolgáljon enyhítő
körülménynek, hogy Márta olyan na-
gyon szerény volt, hogy ezen sike-
reit (már a férfiak körüli) nagy disz-
krécióval kezelte és lehetőleg titok-
ban tartotta, úgy, hogy a család
erről mit sem tudott, csak az egész
város, no de hát az nem fontos,
azok megbocsájtják az ilyesmit, szí-
nésznőknek megengedhető az ilyes-
mi csak unokanővérnek tilos.

Bandika természetesen, tekintve,
hogy bár ugyan a legutolsó, de még-
is csak tagja volt a családnak, te-
hát természetesen nem tudott Márta
színpadon kívüli önfeláldozó tevé-
kenységéről. Az ő szemeiben Márta
tökéletes, gyönyörű ideál volt, mert
ami azt illeti, azt mindenkinek el
kellett ismernie, hogy ő egy rendki-
vüli jelenség.

A haja koromfekete volt, szemei
szintén, bőre hófehér, a szája szélé-
ben pedig állandóan egy jellegzetes,
kéjes vonás húzódott meg, ami
ingerelt, csábított, izgatott, mintha
ezer ígéretet, mámoros órát, csókos
gyönyörűséget rejtegetett volna ma-
gában. A teste pedig, amelyet kissé
frivol és fantasztikus ruhái mindig tul-
ságosan elárultak, kíváncsú volt

és arányos a legkisebb részletében.
Hányszor elnézte Bandika szomsz-
os, csillogó szemekkel azokat a rövid
ruha alatt teljesen kibukó gömbölyű
térdekkel, formás lábakat, karcsú és
mégis erős bokát. A legjobban ter-
mészetesen kemény hosszukás, ová-
lis alakú mellhalmait csodálta meg,
amelyek szinte kiabáltak feléje és
amelyeknek pusztá látása elég volt
arra, hogy különben sápadt arcszíne
tűzvörösre változzon és egész teste
úgy reszkessen már, mintha a hideg
rázná.

Kétségtelen Bandika szerelme nem
volt az az ártatlan, tiszta gyermek-
szerelem, már kezdett vörösbe haj-
lani, telítve volt fizikai momentu-
mokkal és így nem csoda, ha a fiu
lelkétől rabja volt és ha Mártha ott-
hon volt, inkább elhanyagolta a ké-
miát és az ábrázoló geometriát,
csak hogy a maga elé tartott könyv
alatt megfigyelhesse azokat a csodá-
latos lábakat, amelyek néha egé-
szén egy feszes, csipkés kis selyem-
bugyi izgatónak láthatók voltak
és Bandika ilyenkor ahelyett, hogy
a képleteket tartotta volna eszében,
azon gondolkodott, milyen gyönyör-
űség lenne: egyszer ehhez a szá-
hoz férközni, ezt a száját megcsó-
kolni...

A napok egyhangú folyását azon-
ban megzavarta valami. Az egész
házban nagy sürgés-forgás támadt.
Vendégek érkeztek, rokonok és erre
az ünnepélyes alkalomra Bandika
szobáját, a hajdani „gyerek” — most
„diákszobát” is elrekvirálta a családi
tanács egy néni meg egy bácsi
számára. Bandika azonban — cso-
dák csodája — egyáltalán nem til-
takozott ez ellen a rettenetes sére-
lem ellen, sőt nagyon boldog és
megelégedett volt, amit ha hallottuk
volna a családi intézkedéseket, mi is
megértenénk, szót az ugyanis kö-
vetkezőképp:

— Bandika pedig erre a pár nap-
ra benn alszik a Mártha szobájában,
a diványon, legfeljebb odatesszük
elője a spanyolfalat...

Bandika pedig meg volt elégedve
legalább ezzel, mert a vendéglátás
ezzer bosszúságot és vad féltékeny-
séget hozott számára, egy nagyon
távoli rokon, egy huszötnéves, ele-
gáns fiatalember képében, aki egye-
nesen Párisban végzi egyetemi ta-
nulmányait. És úgy látszik tényleg
tanult, ha mást nem is, „aszfaltbe-
tyárkodást”, amint magában Bandi-
ka azt az eljárást megbélyegezte,
hogy Aladár — így hívták a riválist
— egész nap tulságosan bizalmas-
kodik és mindig együtt sül föl Már-
thával.

Alig várta az estét, hogy elma-
radjon a kényelmelen „harmadik”
s ha mást nem, legalább egy szobá-
ban lehessen és szivhassa a levegőt
ideáljával, csak ők ketten. Várako-
zásában azonban nagyon csalódott,
mert Aladár egészen fesztelenül és
habár már a hivatalos lefekvésű idő
elmult, ide is követte Márthát, sőt
le is telepedett egy bőr-fotelbe
és beszélgetni kezdett. Ez azonban
még hagyján, a kegyelemdőfést ma-
ga Mártha adta meg neki pár perc
mulva.

— Bandika, az ágyad meg van
vetve ott a diványon, a spanyolfal
mögött egész nyugodtan lefekü-
dhetesz...

És Bandika lefeküdt. Nem ugyan
egész nyugodtan, mint ahogy meg-
lett parancsolva, hanem irtózatossá-
nok és bosszúság közepette, de szép
volt tőle, hogy legalább mégis lefe-
küdt és hogy nemsokára el is aludt,
de egyfolytában és mocnás nélkül
aludt, derengő reggel volt már, ami-
kor fölébredt arra, hogy Mártha ágya
recseg és egy hang lihegve, elfullad-
tan suttogja:

— Még egyszer...

— Jó, de aztán siess, már egész reggel van... még észreveszik és Bandika is...

— Oh, az úgy alszik, mint a bunda...

Bandika pedig nem aludt ugyan, de szörnyen megdöbben, ráismert a hangokra. Mártha volt és az Aladár. Reggel és az ágyban... Vajjon mit jelent ez? Mi ez?... Keserű, vad féltékenység ébredt lelke mélyén és ijedt sejtések vetették benne előre valószínű, szomorú világukat. Hát igen?... Hát lehetséges ez... Hogy Mártha?...

Könnyek tódultak a szemébe, tor-kát vad, kitörni készülő sírás fojtogatta, ujjai görcsösen belemarkoltak párnába.

Túlról most ruhasugás hallatszott, majd az ágy reccsent föl többször egymás után sohaj, egyre erősbödő lihegés szűrődött feléje, elfojtott sziszegés, halk sikoltás.

Bandika nem bírta ezt már tovább.

Remegve, egész testében dideregve kelt ki az ágyból, odalopódzott a spanyolfalhoz, egy helyen kissé szer-te volt foszolva virágos, japánminta selyme, odaillesztette fénylő, nyug-talan, kétségbeesett, könnyesszemét.

Odaát a hófehér ágy habos pár-náin két teljesen meztelen akt vo-nalai rajzolódtak ki szeretkezésük legfelségesebb pillanatában, a férfi háttal volt a falnak, Mártha sokat vágyott, szent titoknak tartott, gyö-nyörű teste hullámos kigyóvonalban vonaglott meg alatta, remek comb-jait a férfi csipője köré fonva, fejét lecsüggesztette a gyűrött párnán, sze-mei be voltak hunyva, vonagló, ajkai félig csukottan sziszegték azt a határtalan kéjt, ami átjárhatta egész testét, szája szögletében, mintha ki-élesedett volna az a különös kéjes vonás.

Bandika kitágult szemeivel, nyitva maradt, remegő ajku szájával nézte az életében először bukkanó, színes, szent gyönyörűséget és szét-tépett, összegázolt lelke fogta föl élete első, legnagyobb csalódását...

Nézte, nézte a különös csodát, de mintha messzi, végtelen messziségben jártak volna révedező szemei, nekivadult, száguldó gondolatai. Onnan jöttek meg, érkeztek vissza egy pillanat alatt olyan sebesen és hirtelen, hogy ököbe szorult keze. föl-emelkedett és teljes erejével, izso-nyatos ütéssel zugott le az össze-roskadó spanyolfalra.

Nagy, ijedt, rémült sikoltás vágott bele a csendbe, dühös férfikáromko-dás, Bandika pedig hangosan, vidá-man, hosszan fölnevetett, mélyen a szívéből, hogy csak úgy belecsendült az ébredő, aranyszínű reggel — és végigvágódott a padlón...

Pék Dezső.

URAIM, CSAK EGYMÁSUTÁN...!

Egy nagy nő memoárjaiból. — Eredeti kézirat.

„...mert ha egy nő csunya, meg van védve az élet minden vágya és kísértése ellen. De a szép, ha odaát egyszer így meztelenül, ami-kor és ahogyan kikelt a hófehér fürdőkád illatos vizéből a tükre elé és látja, hogy szemeiben titokzatos ígérek, ingerlő vágyak vannak el-rejtve, keble tájékán mint két érett, pirulós alma szökik elő két kőke-mény halom, amelynek csucsáról vörös bimbók hirdetik a szerelem tavaszának kéjes rügyfakadását, két karja mint két drága, hófehér legyező emelkedik kéjes teste felé, combjai között mint egy titkos szentély pi-len meg egy bársnyos ködbevesző csoda, combjai egymáshoz vonagla-nak életremegő erejükben — akkor, akkor már bele van olva az örök szomjuság, akkor már megkötötte jelkével a nagy szerződést az ör-ög.

Szép, csodaszép voltam tizenhat-éves koromban, amikor egy hoid világos nyári estén a kertünk bár-snyos susogó fűtengerén megve-tette nászágyamat házitanítóm és pár csöpp halvány, fehér kis bu-gyimra hullott (még ma is emlé-ként örzöm) vércsöpp árán be-hatolt lihegő leányságom fájdalma-san szűk kapuján.

Fiatal voltam és falánk. Nem gon-doltam akkor senkire, semmire, csak nyeltem, habzsoltam első himem büszke erejét, melynek forrása egyre lankadtabb, csenedesebb lett. Nyeltem,

habzsoltam a kéjt, a szerelmet, nem tudtam, hogy nem lehet büntetlenül befogadni a vonaglások zugó, lö-velő lavináját...

Anyám vette észre egy szép na-

pon, hogy terhes vagyok. A konsternáció természetesen óriási volt, apám meg akart ölni, anyám saját magát akarta megölni, én?... Én nagyon nyugodt voltam és erélyesen sürgettem őket, inkább küldjenek valamilyen szanatóriumba, hátha még lehet segíteni a dolgon.

A mai orvostudomány nagyon előrehaladott, a pénz hatalma még nagyobb, értékem a még fiatal, csinos és szenvedélyes szanatóriumi főorvos előtt a legnagyobb volt s így persze minden lehetséges volt, elvonult felőlem a gyermek veszedelme, szende és szelid, ártatlan és érintetlen urilány voltam ismét, akit illő tisztelettel, csodálattal fogadott, főképen pedig irigységgel az egész emberek és városoktól távoli fenyesek övezte penzió, ahová jónak látott engem apám és anyám telepíteni, hátha megszeliülök.

Meg is szelidültem. Egy fess házartiszt szelidített meg annyira, hogy olyan lettem, mint a kezes bárány, azt csinálhatta velem, amit akart — no meg amit én is akartam. Jól emlékszem, sohasem felejttem el első seanećunkat. Följött a szobámba. Én éppen nevelőnőmmel beszélgettem emeleti ablakunkból. Ő mögém lépett és amint így álltunk és én tovább beszéltem, egyszer csak éreztem, hogy könyöklés közben hátrafeszített alsótestem környékén valami... Elég az hozzá, hogy lábaim lassan szétváltak, arcom mosolygós volt és kifogyhatatlanul szóval tartottam a nevelőnőt, hogy föl ne jöjjön, közben azonban hátsó testem lökve vonaglott a kéjtől és izzva fogadta lovagom legtüzesebb hődelátát, melynek kéjét csak fokozta a helyzet bizarrsága és szokatlan volta.

Tény az, hogy férfi nem okozott

nekem még nagyobb gyönyörűséget, mint ő akkor s talán ez is okozta azt, hogy egyelőre nem bírtam meg válni tőle: két hét múlva elszöktem vele és öt hosszú hónapig barárogoltam vele a világot keresztül kasul. Akkor meguntam őt és egyszerűen haza mentem. Szüleim már nem akartak megölni, sem engem, sem magukat, örültek, hogy legalább öt hónap múlva visszajöttem s nem lettem időközben bártáncosnő — vagy még rosszabb...

A szülői házban nagyon jól éreztem magam, hisz „mindenütt jó, de legjobb otthon“, de főként, mert nagyon sok udvarlóm volt, akik meg voltak velem elégedve, mert a kezemet kérték — és valami jobbat, könnyebbet, hasznosabbat kaptak. Hogy hányan és kik, arra már igazán nem emlékszem, csak az egyik érdekes esetet tudom még ma is, hogyan történt.

Szegény, tapasztalatlan fiatalember, hogy meg is volt ijedve, hogy dadogott, hebegett, félt!...

Egyedül voltam vele a szobámban és nagyon megkivántam őt, egyrészt, mert akkor már több mint egy hete nem volt dolgom férfivel, másrészt, mert olyan gusztosos, csodálatosan fehér asszonyos bőre volt, úgy szerettem volna beléharapni, teleszántani vérvörös rózsákkal... Egyedül voltunk és hirtelen rosszul éreztem magam, színléve végigestem a pamlagon. Persze rögtön megijed, fölugrott, fölémhajolt. A szívem... a szívem... suttogtam és kértém, gombolja ki, vegye le az ingemet, ruhámat, azután magamhoz húztam, amikor láttam, hogy megszedült csodálatos meztelenségemtől, odapréseltem magam hozzá, fölízgattam, vonaglottam, lihegtem alatta és odáig vittem vele a nagyszerű színjátékot, hogy megöltém; magáévá tett.

Akkor tértem csak magamhoz látszólag rosszulléteimből, ő pedig mámorából és rettenetesen elvörösödött. Hebegett, dadogott, reszelt az ijedségtől, hogy bocsássak meg neki, hogy szeret, hogy nem lehet róla, hogy kész feleségül venni...

Szegény!

Kinevettem és otthagytam térdelve az üres pamlag előtt. Magamban pedig heteken át mulattam azon, hogy kész lett volna elvenni.

Ez azonban mégis bekövetkezett. A szüleim adtak hirtelen férjhez látván, hogy előbb-utóbb olyan, mélyre talállok süllyedni, ahonnan nem lesz visszatérés. Ugyanis akkor kerültem ki a kórházba, ahova azért kerültem, mert... mert a férfiak gazemberek és mert azóta állandóan övszert használok, senkiért sem tenném tűzbe a kezem.

S most talán valami olyat fogok mondani, ami hihetetlennek látszik: az uramat nem csaltam meg, pedig már öregecske is volt, szép se volt, kis pocakja is volt, de az is igaz, hogy házasságunk után három héttel meghalt szívszélhűdésben.

Azóta özvegyasszony vagyok s habár ugyanazt és úgy csinálom, mint leánykoromban, szüleim nagyon szeretnek és meg vannak elégedve, az emberek szeretnek és tisztelnek, igaz, ma már válogatósabb vagyok és nem olyan mohó, mint régen, amikor képes voltam egy időben tíz férfivel is „jóban lenni“. Ma nem ezt csinálom. Ma egy barátom van — egy időben, ugye egy-két hónapig, azután egy másik váltja föl bizonyos időre. Persze, modern vagyok és szeretem az aktualitásokat: „Uraim, csak egymás után!...“

Égető Sándor.

Frații Györffy Testvérek

műbutorasztalosok

TIMISOARA II. RÉKÁSI UT 4. SZÁM

Kész butorok: háló, ebédlő, leány- és uri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett.

A S F I N X T I T K A

— EREDETI KÉZIRAT —

A magas, barna, feltűnően szép férfi még szebb volt így, hófehér ingmellel és nyakkendővel, frakkban.

Missis Betty csodálkozva nézett rá. A férfi halkán elmosolyogta magát. Ivelt ajkai közül elővillogtak hófehér, ápolt, szép fogai, melyek fölséges és csodálatos diszharmóniában állottak arca erősen barna bőrével.

— Csodálkozik, hogy az a talán durvának és maszatosnak kinéző fehér, burnuszos arab, itt a sivatag közepén hirtelen elegáns világfiá vedlett át?...

Missis Betty angol őszinteséggel vallotta be:

— Igen, csodálkozom...

— Pedig a dolog egyszerű. Az önök hazájában, Chambridgeben jártam én is az egyetemet...

— Egyetemet végzett?...

— Igen, mérnök vagyok.

— És képes volt visszajönni, eltemetkezni ide?...

A hatalmas, szép szál férfi összevonta mellén a kezét és arcáról megvető mosoly sugárzott a leány felé.

— Eltemetkezni? Egy kicsit téved, missis... Önök azok, akik eltemetkeznek házakba, törvényekbe, erkölcsökbe, szokásokba, frakkba... ami életünk: a szabadság, az igazi élet... és hiába szívam magam tele kultúrával, annak igaz, legalább hasznát veszem, de a vér, az nem válik vízzé, a kardforgató kurd ösök fia nem zárkozhatik be egy mondjuk fogpiszkálógyárba a gépeket rendbehozni...

Elhallgatott.

Missis Bettynek csak most jutott eszébe ismét saját kényelmetlen helyzete és az új irányba terelődött beszélgetést sietett rögtön javára kamatoztatni

— De viszont ha így áll a dolog, azt hiszem be fogja ön látni, milyen rettenetes helyzetben vannak szüleim eltűnésem óta és lesz magában annyi szív, hogy visszaenged...

A férfi most leereszkedett melléje, a drága perzsaszőnyegekkel roskadásig megrakott sátor tarka, szanaszét és nagy csomókban heverő selyempárnáira. Nagyon komoly volt ebben a pillanatban és szemei veszedelmes fénnel csillogtak.

— Éppen azért, amiket hallott, sem fogom visszaengedni. Ha én is csak egyszerű, népembeli pusztá-

tákon fölnőtt és kivált arab törzsfőnök volnék, akkor talán hajlanék vagy a szép szóra, vagy egy megfelelő busás váltságdíjra... de én... engem más valami fűz, köt magához... sokszor láttam és csodáltam Kairó uccáin, napokig követtem, mint az árnyék és örültem, hogyha némán és észrevétlenül is, de a közelében lehettem, ez azonban kezdett nekem nem elég lenni, egy cseppet sem elég... mert... miért is ne mondanám meg: missis, én szerelmes vagyok önbe... szerelmes a magam szilaj, vad, féktelen módja szerint, szerelmes az örülésig, a vérig vagy a csókiig... és ezért raboltam el... illetve ezért tartom meg magamnak, ezért nem engedem többé vissza soha...

Egészen közel hajolt a leányhoz és missis Betty különös remegést érzett minden szónál, kelet és a sivatagok varázsa ejtette meg, mintha

piramisok magasodtak volna föl előtte, mintha a néma Sfinx tárta volna ki előtte csodálatos titkát. Megrémült és megremegett, de igyekezett uralkodni, semmit sem észrevétetni magán. Arca tehát közönyös maradt, csak hangja fátyolozott remegésén nem tudott uralkodni, erőt venni.

— És magát, a büszke, szabad puszták fiát ki tudná elégiteni egy megrablott, erőszakolt szerelem?... Hiszen én sohasem fogom szeretni, sőt igen, gyűlölöm, gyűlölöm barbarizmusát, durvaságát, féktelenségét, mit még az európai kultúra sem tudott kivenni magából...

A férfi sötéten nézett maga elé. Sötéten és mozdulatlanul, csak mintha ajka vágódott volna egy pillanatra bosszusan az ajkába.

— Európai kultúra?... Igen. Tényleg. Van különbség köztünk. Ott, aki nagyon szerelmes: öl, mi csak el-

TILOSBAN

raboljuk és tenyerünkön hordjuk az illetőt... ami pedig azt a másikat illeti... hát igen, elhiszem, hogy gyűlöl, de azt is tudom: szeretni fog. Mert kell, mert vágyom rá, mert akarom...

Izzó, zöldessárga fényben foszforeszkáló szemeit belemélyesztette a leányéiba, olyan erősen és mérőn, hogy missis Betty akaratlanul is megszedült és be kellett hunynia a szemeit, kemény kis mellhalmi fokozottabb pihegéssel emelkedtek föl alá feszes ruhája alatt.

A férfi egészen mellette volt, érezte forró leheletét, érezte, hogy karja előrenyúl, megfogja a csuklóját és hirtelen magához rántja. Megcsókolta. Az ajkát. Égetett, perzselt, lángolt, sikoltott ez a csók.

Missis Betty forró vérhullámok tödulását érezte egész testében és úgy didergett, mint egy fázós, eltévedt, gyöngye kis madárka.

— Hagyjon el... mit akar...

— Mondtam: hogy szeressen...

Most teljesen átölelte. Erős, izmos karjai úgy bántak a karcsu, törékeny kis testtel, mint egy gyöngye, könnyű játékbabával. Lefektette a párnákra, föléje térdelt, összecsókolta, azután egy vad, erőszakos rántással letépte róla a ruhát.

Missis Betty megrémült.

Nemcsak a férfitől, de saját magától is. Ahelyett, hogy kiabált, védekezett volna, különös bizsergés, kiolthatatlan szomjúság támadt egész testében, borzongó kéjjel töltötte el a férfi minden csókja és amikor érezte, hogy belenyúl könnyű inge alá és összemorzsolja gömbölyű melle rózsaszínű bimbóit, artikulálan, kéjes sóhaját hagyta el ajkait. Nem birt, nem tudott küzdeni magával, megbabonázta, megejtette a férfi tüzes, égő, szerelmes tekintete.

Az esze korholta, tette, ellenállásra sarkallta, de amikor a férfi csókos szája meztelen combjain siklott végig, elhagyta minden józan gondolata. Ott feküdt a drága, puha, selymes párnákon csaknem meztelenül, inge fel volt tűrve párnás kis hasára, selymes öle kivetkőztetve hófehér kis nadragjából... és lihegve, kábultan, öntudatlanul adta át magát, könnyen tette őt magáévá a férfi...

Olyan volt az egész, mint egy színes, tarka, kéjes, buja álom, mint egy rózsaszínű köd, tavaszi hajnal-rengés.

Amikor fölocsudott kábulatából, ott feküdt a párnákon még mindig, drága szőnyegekkel letakarva. A férfi mellette ült, keze szőke fején

nyugodott határtalan finomsággal és gyöngédséggel. Arca mozdulatlan volt és kifelé révedezett, ki a sátor kapuján, a homoksivatag szilaj és titokzatos végtelenségébe, mint egy őrtálló katona a királytól ajtaja előtt, mintha őrizni akarta volna álmait.

Arcán egy izom sem mozdult, szemgolyója mozdulatlan maradt, mintha az egész ember kőből lett volna kifaragva, olyan volt, mint a

néma, titokzatos, büszke, megközelíthetetlen Sfinx.

És missis Betty fáradt arcán büszke, megelégedett, szerelmes mosoly suhant át: számára már nem volt rejtély, ő már megismerte a Sfinx titkát. Hirtelen lekapta a fején nyugvó erős kezét, gyöngye ajkához vitte és ezer boldog, alázatos csókkal szórta tele.

Egető Sándor.

V á l a s z u i o n

— Eredeti kézirat —

Elza bizonytalan vágyakat érzelt magában. Olyanokat, amilyeneket eddig még nem érzett és amelyeknek tudta, nem fog ellenállani. Érezte őket, érezte mindent elsöprő, vad iramukat és már nem is védekezett többet, sőt szerelte volna, ha minél előbb bekövetkezett volna az édes-bus, kéjes-fájdalmas leánysors: az asszonyáavatás. Várta és remegett, mert már kívánta és félt, hogy talán mégsem következik be. Mert tudta, ha most, ezekben a napokban nem következik be, akkor soha. Mert pár nap múlva várta periódusa megérkezését, mely nála nagyon erős volt és egy jó hélig szokott tartani és ez az idő ismét eltávolította volna őket egymástól.

Walden sejtette, érezte a leány lelkiállapotát, az ő testében-lelkében is már kibírhatatlanul viharzott a kívánság és a szerelmes esti séták, lihegő csókok, remegő simogatások között lázasan, könnyörögve suttogta fülébe:

— Elza, nincs értelme a további hallgatásnak... Vágyok rád és égsz értem, mire várunk hát, add nekem magad...

Grete remegett, vonaglott, a férfihez simult teste forró volt, ajka széle elfojtott sovárgással remegett meg, odatapadt a férfihez asszonyos odaadással, hagyta, hogy az karjaiba kapja és az ágyra fektesse, behunyt szemekkel csuklott le alatta — de az utolsó pillanatban mégis görcsös félelem, ösztönös ijedelem fogta el, félretaszította magát karjai közül:

— Nem, még nem, félek...

Egy napon, este hét óra lehetett, Grete éppen Waldent várta, aki fél nyolcra jelentette be érke-

zését, valami furcsa borzongás fogta el és a csipőjében valami éles fájdalom, húzó feszülés jelentkezett. Elsápadt, a tükör elé rohant, megvizsgáltatta figyelmesen az arcát és a szemei környékén, mintha érkező sötét karikák vetették volna előre árnyékukat.

— Igen... holnap reggelre már megjön... — suttogta maga elé és sirva vetelte magát a pamlagra — akarom... akarom... meg kell lennie...

Fölugrott, szinte letépte magáról az egyszerű háziruhát, kikereste legszebb estélyi toaletté-jét, elővette leggyönyörűbb fehérneműjét, föl sorakoztatta azokat a finom illatszereket, amelyek eddig majdnem érintetlenül állottak szekrényében és beillatosította egész testét. Meztelen karjai, gömbölyű keble, párnás hasa, csillogó, szőke pihéi mohón itták be a permetező cseppeket.

Szép, gyönyörű akart lenni. Haját kisütötte, szemöldökeit és szempilláit befekeltette, ajkát beruszozta.

Walden meglepetten állt meg a küszöbön, amikor belépett a szalónba.

— Milyen gyönyörű vagy... — dadogta és nézte elbűvölve, mint valami csodálatos tüneményt, mint egy ismeretlen, új teremtest.

Grete kissé kacéran mosolygott.

— Meg akartalak lepni az új ruhámmal!

Azután hozzábujt forrón, szerelmesen, majd pajkosan ellökte magától és szilaj kiáltásban tört ki:

— Ma pezsgőt iszunk!...

Walden olvadozott a gyönyörűségtől. Soha ilyen kicsapongóan jókedvűnek nem látta a leányt.

Szellemes, vakmerő és szerelmes volt, mintha egy eddig elrejtett „én” bontakozott volna ki belőle.

— Nem ismerek rád, — ujjongott a férfi — hát ilyen is tudsz lenni? Nemcsak szomorú, szentimentális és tartzkodó?...

— Azt akarom, hogy ez a nap örökké emlékezetes legyen számodra...

A férfi csodálkozott.

— Miért? Micsoda nap van ma?

— Egy különös, csodás, sohanemlétezett és sohanemlétező nap... az asszonyiságomat hozom, adom neked, testemet és lelkemet, ami a tiéd lesz és ami eddig még nem volt senkié sem...

Odabujt a férfihez, az az öröm vad kitörésével farrasztotta magához, megértette, hogy ott benn a lelkében véget ért a nagy csata, elhárítottait, győzött a szerelmes vágy.

Grete most vadul fölkapta a férfi mellére szorított fejét és megcsókolta az ajkát. Különös, buja csók volt ez, egyáltalán nem olyanok, mint az eddigiek. A férfi valóssággal megsédült tőle, a vér a fejébe szállt, megérezte, hogy ez a csók vallomás, kihívás, odaadás.

Fölkapta, odavitte az ágyhoz, ledobta, letérdelt melléje, reszelő kezekkel vetkőztette le, érezte lüktető testével a lüktetését, forróságával a forróságát — és Grete elindult a választról...

Pék Dezső.

Ki akar ingyen Hollywoodba menni? Erre a kérdésre ad választ a Színház és Film című színházi és mozi hetilap december 15-én megjelenő első száma. A Színház és Film szerkesztősége megállapodást kötött a Paramount filmvállalat romániai képviselőjével, az Imperator filmkölcsönző vállalattal, hogy a lap hasábjain pályázatot hirdet azok számára, akik filmszínésznők és filmszínészek akarnak lenni. A jelentkezőket szakértő bizottság fogja megbírálni és a nyertesekről próbafilmeket készítenek, amelyet az összes romániai mozgóképben vetíteni fognak. Részletes felvilágosítást a Színház és Film nyújt, amely Walter Gyula szerkesztőségében jelenik meg Kolozsvárt. A lap főbb cikkeit a legjobb tollú újságírók írják. Egyes szám ára 10 lej. A lap az összes színházakban, mozikban és tőzsdékben kapható.

Franciaország területén

és a csatolt részekben lapunk a következő helyeken kapható:

Mercier könyv- és hírlapterjesztő, Marseille, 6 bis rue Va a la mer;

Haag könyv- és hírlapterjesztő, Metzablons, 62 rue aux Arenes (Elsas L.);

Bruant könyv- és hírlapterjesztő, Nancy, 1. place Stanislas;

Librairie de la Presse Nantes, 13 rue delafosse;

Librairie de la Presse Angers, 3 rue St. Maurille;

Barbe könyv- és hírlapterjesztő, Mulhouse, 23 rue J. Ehrmann (Elsas L.);

Sauvage könyv- és hírlapterjesztő, Roubaix, 15 rue Neuve;

Legrand könyv- és hírlapterjesztő, Sallaumines, Route Nationale;

Ducharme könyv- és hírlapterjesztő, St. Denis, 8 rue du chemin de fer;

Dentel könyv- és hírlapterjesztő, Strasbourg, 12 rue des Hallebardes (Elsas L.);

Droeller könyv- és hírlapterjesztő, Strasbourg, 1. a Vieux marché aux poissons (Elsas L.);

Lefèvre könyv- és hírlapterjesztő, Strasbourg, 10 Grande rue;

Dassonville könyv- és hírlapterjesztő, Paris, 3e, 7 rue Froissart;

Narquet könyv- és hírlapterjesztő, Toulouse, 11. rue Bayard;

Delcroix könyv- és hírlapterjesztő, Billymontigny, 7 rue Emile Zola;

Ballet könyv- és hírlapterjesztő, Brauayenartois, 1. rue des ascalires;

Grac könyv- és hírlapterjesztő, Cannes, 112 rue D'antibes;

Cacheux könyv- és hírlapterjesztő, Denain, 103 rue de villars;

Coddee könyv- és hírlapterjesztő, Douai, 61 ter-rue st. Jaques;

Leblanc könyv- és hírlapterjesztő, Lille, 107 rue Nationale;

Tournemine könyv- és hírlapterjesztő, Lille, 41 rue de molinel;

Legrand könyv- és hírlapterjesztő, Lens, 34 rue de lille.

Fenti helyeken és városokban lapunk minden egyes példányszáma hetenként rendszeresen kapható. Egy példány ára 2 Fr. 50. Előfizetés 1/4 évre portóval együtt 25 Fr. Előfizetéseket fenti bizományosunk is elfogad és azt azonnal elintézi.

Lapunk bármelyik régi példánya 1 Fr. 50 cent kedvezményes áron rendelhető meg.

Az élet problémái

Rovatvezetők: **Dr. Benedek Margit és ifj. Kubán Endre.**

Névtelen levelekre nem válaszolunk, viszont a beküldők neveit diszkrécióban tartjuk és leveleiket kívánságra visszaküldjük.

I. Pál. Egy nemrég bemutatott ismerősöm állítólag azt mesélte barátainak, hogy én tetszem neki, de mindeztideig együttlétünk alkalomával nem vettem észre egyetlen közeledésre buzdító szót vagy mozdulatot. Kezdeményeztem volna már én, de nem tudom, hogy ostobaságból, naivitásból, vagy ugratásból tette többi társnői előtt azokat a kijelentéseket. Meg kell jegyeznem, hogy a leány nekem is tetszik és nem idegenkedem társaságától. Mit csináljak?

Válasz: A legvalószínűbb volna az a fellelvés, hogy a kisleány trükkje nem egyéb, mint egy asszonyi cselvetés. A kicsi nem meri megmondani nyíltan, hogy „tetszel nekem” és a nők örök fegyverére, a pletykára támaszkodva, indirekt uton tudatja magával. Nem tudna maga nyíltan megvallani mindet és rendezvoust kérni tőle, amikor kettesben jobban menne a kimagyarázkodás? Azt állítja, hogy szereti a leányt? Van-e olyan tiszta az az érzés, melyet iránta viseltek, hogy feleségévé teheti őt, vagy pedig egész szerelme csak egy férfivágy diktálta szenvedély? Kérdezze meg nyíltan saját magát, éppen olyan nyíltan, kerteles nélkül, mint ahogy én tértem válaszómban a dolog velejére. Saját magunkkal szemben nyíltak tudunk lenni, ha akarunk és ha érzelmeink azonosok, akkor azt hiszem, nem fog további gondokat okozni az eset.

Először... 17 éves vagyok és még nem öleltem nőt. Szeretném, hogy az első leány, aki az enyém lesz, szintén szűz legyen. Tudom, hogy majdnem lehetetlent kívánok, de valami benső hang és akarat diktálta nekem ezt a gondolatot. Igazam van-e vagy csak tapasztalatlanságom adta naivitásom szüleménye ez a rögeszme?

Válasz: Nem találok semmi rendellenesét kívánságában, sőt még csak naivnak sem lehet mondani eszméjét. Ez a kis játék teoretice nagyon kedves lenne, ha nem ütközne a gyakorlatban annyi akadályba. Először is a tapasztalatlanság, úgy

az ön, mint a jövőbeli barátnője részéről sok bajnak és kellemetlenségnek lehet a kuforrása. Meg kell azt is gondolnia, hogy egy fiatal fiura nézve még, ha 17 éves is az illető, nem jár felelőséggel a kaland, míg ellenben egy hasonló koru leányra nézve az talán végzetes is lehet. Olyan következményei lehetnek viszonyuknak, melyeknek felelőségét, mint kiskorúnak nincsen sem módjában, sem jogában magára venni.

Határozatlan... 18 éves vagyok és még jóformán nem is tudom, mi az „élet”, pedig külsőmnél és modoromnál fogva jogom volna ahhoz, ami a többi magukat emancipálnak mondó leányoknak kijut. Elhatároztam, hogy barátot keresek magamnak, olyat, aki megért és aki nem lát bennem futó kalandot. Kettő között kellene választanom, de mindeztideig nem tudtam magamat elhatározni. Az egyik 22 éves, szép, szőke gyerek, izmos, fess, rokon-szenves fiu, a másik negyven éves már, de én benne látom az igazi férfit, aki komolyan tudna venni és nemcsak kalandvágyból tenne barátnőjévé. Vajon melyikük tudná megadni a várt boldogságot?

Válasz: Nem vehetem magamra a felelőséget és nem ítélnék vak-tában. Az ilyen választás nagyon a körülményektől és egyénektől függ. Vannak husz éves fiatal emberek, akik nagyon kedvesek tudnak lenni — megjegyzem azonban, hogy ez nagyon ritka egy tünemény — és akadnak meglelt férfiak, akiknek annyi a rossz tulajdonságuk, hogy az élet egyenesen lehetetlenné válik társaságukban. Azt hiszem azonban, hogy boldog lesz akkor, ha a többet tapasztalt és kiterjedtebb életexperiméntummal rendelkező komoly férfit választja. Mindnyájan tudjuk, hogy a fiatal emberek szeretik a változást és egy husz éves gyerek sohasem volt a kitartó szerelem mintaképe. Ezért természetesen nem lehet őket okolni, meri azt is tudjuk, hogy ez az egoizmus, melyet ezek a fiatalok a szerelemben visznek, nem a saját hibájuként kezelendő,

hanem az csak fiatalságuk kényszerű szüleménye.

A nagylelkűség együtt érik a korrall. Az, aki igazán élt és szeretett, tudja csak, hogy a szerelemben „adni” nagyobb gyönyör, mint „kapni”. Az ideális szeretők ritkán husz évesek.

Szerencsétlen asszony. Egy férfi udvarolt nekem évekig, tüzes, forró halálos szerelemmel, de mint tisztességes asszony, ellenálltam neki, mert nem akartam megcsalni az uramat. Most az udvarlóm egy másik asszonyhoz pártolt és én határtalan kétségbeesésben meg akartam magam mérgezni. Szerencsére férjem megmentett. Mit tegyek? Hogyan hódítsam vissza? Vagy legyek öngyilkos?

Válasz: Ha ön ellenállt a férfi forró ostromának évekig, kétségtelen, hogy érzéseinek legalább annyi része van megsértett asszonyi hiúságának, mint szerelmének. Azt tanácsolom, hogy ne törje a fejét a viszázhódítás kérdésén. Az a nő férfi, aki előbb magának akarta elcsavarni a fejét, mikor pedig nem boldogult, egy másik asszonyhoz sietett, igazán nem méltó arra, hogy meghaljon miatta. Ez nem őszinte, mély, tiszta szerelem. És ön csak egyik krízisét éli érejt asszonyiságának, amely el fog mulni, lecsendesedik és maga megint a régi tisztességes, hű felesége lesz urának.

Válaszuton. Két férfi udvarol nekem. Az egyik, akit jobban szeretek, bizonytalan állású és várnom kellene rá évekig. A másik, aki harminckét éves, komoly, törekvő ember, gazdag és nagy nőbarát. Melyiket válasszam?

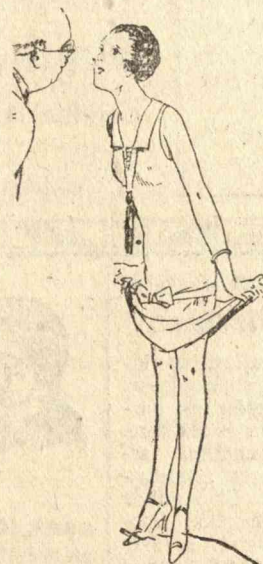
Válasz: Ha a nőbarát megkérte a kezét, akkor már jelét is adta annak, hogy magát jobban szereti a többi asszonynál, leánynál. Az ügyes asszony a legnagyobb Don Juant is le tudja láncolni. Menjen nyugodtan a nagy nőbaráthoz és biztos vagyok benne, hogy zavartalan házasságot fognak élni.

„S. S. Timișoara“. Az Ön esete korántsem oly bonyolult, amint azt az első pillanatban gondolta. Arról van tulajdonképpen szó, hogy szeret egy lányt, akiről máskülönben tudja, hogy magán kívül még egy barátja van, mert máskülönben megélni nem tudna Ön a leányt el is akarja venni és nem is. El akarná venni azért, mert szereti és ő is szereti önt, nem akarná elvenni azért, mert Ön Amerikába készül kivándorolni: de, mint később írja, el akarná venni már csak azért is, mert lelkiismerete nem engedi, hogy a lányt cserben hagyja. Aki ily szép emberi tulajdonságokkal rendelkezik, mint Ön, annak nem szabad dilemma előtt állani. Ha Ön meg tudta neki bocsátani azt, hogy egy másik férfival is folytasson viszonyt, mert erre rá volt utalva (bár mi nem írjuk alá) akkor Ön törődjön csak szépen bele abba a tudatba, hogy ezt a nőt elveszi feleségül és nem megy ki Amerikába! Nem pedig azért, mert avval a pénzzel, amit az utra költene, már itthon is tud valamihez kezdeni. Különösen olyan ember, mint Ön, de nem megy ki Amerikába már azért sem, mert ha Ön a nőt komolyan szereti, nem volna ott nyugta és haza kívánczozna. A munkakedvét, szeretetét és ambícióját tegye ahhoz az összeghez, amit az utra akar költeni és garantáljuk Önnek, hogy mindketten boldogulni fognak. Mert mese az, hogy a pénz és a gazdagság boldogít és visz. A pénz jó, ha van, de nem maga a boldogság, csak egyik hitvány eszköze a társadalomnak. Ott, ahol az ember fiatal, munkabíró és mellette egy olyan nő van, aki szereti és akit szeretnek, ott ez képezi a tőkét. Az Önök munkabírása és szeretete meghozza a tőkét, amit sokkal jobban is meg tudnak becsülni, mintha pl. egy más nőt venne el feleségül és kapna vele két-háromszázezer lejt, amit egy balul végző vállalkozás elnyel. De aztán ne gondolja azt, hogy Amerika maga az Eldorádó, hogy a dollárok a fán nőnek és csak le kell szakítani. Ott kétszeresen, sőt sokszorosan többet kell dolgozni, mint itt nálunk és ha avval a kis pénzzel azt a munkát fejtí ki itt, amit ott akar, egész nyugodtan hajthatja le fejét, mert itt is boldogulni fog.

K. J. Ludus. Átolvastuk terjedelmes levelét, amit lapunk 47-ik számában e rovatban közölt nőorvosról szóló üzenetünkre írt. Az élet azért élet, hogy kivételeket tegyen és hogy azt emberi fantázia soha teljes

egészeben megismerni ne tudja. Amikor minden komoly újságolvasó tud és gondol. Hogy aztán van és volt kivétel, hogy a nőorvos az önök esetében visszaélt a helyzettel és megbecstelenített egy védtelen leányt, akit már ráadásul maga is bolondított, ez szitén egy a sok véletlen közül, azonban ezt az esetet általánosítani nem lehet és nem szabad és balgaság volna minden nőorvost ezzel a zsinórmértékkel mérni. Ne feledje el, hogy a tiszta buza között is nő konkoly, az orvostársadalom tisztos tagjai között is akad néha olyan, aki megfelelkezik magáról. De vegyük csak az esetet tárgyilagossággal: nem akarjuk az orvost menteni, de a lányt sem tudjuk pártolni. Nem pedig azért, mert egy 18 éves leány, ha nem akar, nem fekszik le egy férfinak. De több, mint valószínűleg a kislány akart, félig-meddig kíváncsi volt az ismeretlenre és ha már ilyen helyzetben volt, hagyta a dolgot... De hagyta azért is, mert amint írja nekünk, szerelmes volt orvosába, aminthogy minden ilyen orvos iránt a páciensnők szinpatióval szoktak viselkedni.

A leány tehát jó médium volt, amit az orvos kihasznál. Ön azt kérde tőlünk, hogy mit csináljanak: feledkezzenek meg magukról és kiabálják ki az egészet, vagy hallgassanak? A boirány nem használ, mert haraggal soha elintézni nem tudnák, mert haraggal csak rontani, de építeni nem lehet. Tanácsunk tehát a következő: az operáció folytatását más orvos is el tudja végezni, nemcsak az, aki ebben az ügyben szerepel. Ha önnök ennek az elenkezőjét gondolják, akkor nem tudnak semmit. Másodszor, legjobb lesz, ha az illető leány onnét elmegy és talán rokonokhoz, vagy más ily helyre költözik, ahol még, mint ismeretlen komoly számba vehető férfiismeret-ségre is szert tehet. Harmadszor és utoljára pedig ne legyen szerelmes az illető orvosba, mert ebben az esetben az az epizód-későbbi életében el fog mosódni. A körülmények határozzák meg, hogy az orvostól kér e vagy sem valami pénzt. Idővel aztán, ha az illető férjhez megy, a későbbi években úgy fog az egészre visszagondolni, mint egy rossz álmra.

Csak lassan ...

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

Mindenütt kapható.

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timişoara, IV. Begajbbsor 19.

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma ?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

Vizumokat és más meg- bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elindít

PINKERTONBOY

Timişoara — Telefon 75

Asszonyok kincse!

Az általános közkedveltségnek
örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-
féle „Szakácskönyv” harmadik
bővített kiadása új átdolgozásban.
800 kipróbált recepttel és igen sok
illusztrációval most jelent meg. E
„Szakácskönyv” minden háztartás-
ban nélkülözhetetlen. Fialat házi-
asszonyok, gazdasszonyok és sza-
kácsnők helyes útmutatója ez a
könyv a konyhaművészet minden
ágában. Tartalmazza a levesek,
sültek, főzelékek, tészták, kréme-
k, fagyaltok és minden ételneműek
gazdaságos, kitűnő és könnyű el-
készítési módját. Zöldségfélék, be-
főttek eltartási és befőzési módját
is. Kapható minden könyvkeres-
kedésben és Tordán a kiadónál:
Füßy József könyvkereskedésében.

Majthényi Károly

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyzerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

TODOROV

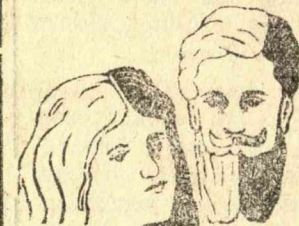
női és férfi fodrász, Timişoara
Belváros, Rezső-utca

Az összes női hajmunkák, HENNE
féle hajfestés, modern ondoláció,
manikűr

Piperecikkek és illatszerek óriási
választékban.

45—46 éves intelligens öreg ur-
nak a tél folyamán szívesen lenne
szórakoztató barátnője 28 éves elvált
asszony. Leveleket „Téli kurzus”
jeligére a lap kiadóhivatala továbbít.

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Haját, szakállát

„Glóriával”

a hajfestékek ki-
rálynőjével fesse.
Rögtön fest bar-
nára és feketére.
Garantáltan tar-
tós és ártalmat-
lan. Egy doboz
hajfestéket uta-
sitással és még 9 darab hasznos és szüksé-
ges piperecikkek együtt **csak 345 leiért**

franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9
darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg
Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-
szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két haj-
festő kefe. 4.) Egy hajfestő fésű. 5.) Egy drb.
Kátrányzsappan festés utáni mosásra. 6.) Egy
üveg folyékony Brillantin a festett hajnak.
8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás haj-
ápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

Berotvá- apparátus

finoman ezüstözve,
nikkel etuiben, be-
lül bársonyozva és
még 9 darab hasz-
nos és szükséges
piperecikkek együtt

csak 165 leiért küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-szappant. —
3. Egy nickelezett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfumi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölnviz. 9. Egy körömkefe.

Kövérséget

bármely testrészében köny-
nyen és diétazavarás nél-
kül távolíthatja el a „Dop-
pelroller”-rel való ötperces
naponkénti reggeli és esti
önmassageval. Egy appa-
rátus és még 9 drb. szük-
séges és hasznos pipere-
cikkkel együtt **csak 590**
lei, küldöm franko után-
vét mellett a következőket még: 1. Egy fi-
nom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító
Solution zsíros vagy száraz arcnak. 3. Egy
finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli
arckrém. 5. Egy finom puder. 6. Egy
L'origan Kölnviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy
finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolás-
ról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timişoara I., Strada Avram Iancu 4.

A mélység felé

c. regényünk eddig megjelent folytatásainak rövid összefoglalása :

Ranicher Lenke, egy vidéki földbirtokos lánya, akit modern életfelfogása a kis városban ferde helyzetben világít meg, Budapestre költözik, ahol édes apja havi támogatása mellett zeneakadémiára iratkozik be. Erzékeny bucsut vesz Ferenczi Ernő gyakorló orvostól, aki fiatal szíves teljes melegevel szereli Lenkét és az a terve, hogy később feleségül veszi. Ernő nem bírja Lenkét tervéről lebeszélni és a fiatal 18 éves lány elhagyja a csendes szülői házat. Pesten Lenke egy penzióban lakik, ahol megismerkedik Balog Olga színésznővel, aki egy Szeghő Béla nevezetű festő barátnéja. A festőnek megtetszik a fiatal és szép természetű Lenke és addig forgolódik körülötte, amíg Lenkének feltűnik a dolog és ő is mind melegebb és melegebb érzelmeket fűz Szeghőhöz. Lenkének ugyan jobban tetszik Szeghő egyik barátja Veress Barna, jó nevű újságíró, de mégis Szeghő az, aki Lenkének jelent valamit. A későbbi időben kirándulást terveznek a Balatonra, ahol Lenke mezejárá magát sorsának és Szeghővel tölti az éjszakát, míg Olga Sárossy nevezetű színésszel csalja meg régi barátját. A kirándulás közben mutatják be Lenkét Földes Arthur dús gazdag pesti bankárnak, aki Lenke későbbi életében még sok szerepet játszik. Lenke a későbbi időben Szeghőhöz költözködik, de, hogy függetlenségét megóvja, a lakásért házbért fizet, amit Szeghő nevére elfogad. Sok szép és szerelmes nap következik, Lenke boldog, de egy nap rájön arra, hogy az imádott férfi, Szeghő megcsalja. Közben Lenke többször találkozik Veress Barnával, akivel mindig szívesen eltudott diskurálni, de panaszkodni szégyel előtte. Ősz van, Lenke fáradtan és szomorúan megy haza Szeghőhöz, s mikor belép a házba, idegen hangokat hall. Akaratlanul is a műterem függőnye előtt megy el, ahonnan éles női kaczagás tör elő. Lenke tisztában volt azzal, hogy Szeghő Béla megcsalja és nagy lelki megerőltetés árán bírja csak magát elhatározni, hogy a szeretett férfit szó nélkül otthagyja. Vissza akar menni a penzióba, ahol eleinte is lakott, de ott nem kap szobát. Szállodába megy, de tekintve a magas árakat, úgy határoz, hogy privát lakás után néz, ahol mint albérlő meghúzódhatik. Közben Lenkét édes apja kitagadja, mert fülébe jutott leánya viselkedése és megvonja tőle a havonta küldött pénzösszeget. Lenke nagy nyomorban él, hónapos szobáját is alig tudja fizetni, de önérzete nem engedi, hogy szerelem nélkül testét áruba bocsássa, bár csak egy szavába kerülne, hogy Földesnek írjon. Meglevő pénzét apróhirdetésekre költi, állást keres, de fáradsága kevés eredménnyel kecsegtet. Végső kétségbeesésében a zálogházhoz fordul, ahol momentán kap is meglevő ruháiért annyi pénzt, hogy zaklató háziasszonyát ki tudja fizetni. De önmagával nem alkuszik meg és nagy nyomorában még Földes Arthur bankigazgató ajánlatait is kereken visszautasítja. Végre régi barátjához, Szeghőhöz folyamodik és megkéri, szerezzen számára valami állást. A nem várt viszontlátásnak Szeghő megörül és Lenke resteli megmondani jövedele célját. Innét Balogh Olgához megy, aki ma már „befutott” színésznő, de sorsáról itt is szégyel őszintén nyilatkozni. Közben Veres Barna újságíró segítségével, akihez az összes ismerősei közül a legjobban vonzódik, a „Hétfői Újság” kiadóhivatalában kap szerény állást, ahol fizetésének egy részét azonnal ki is utalják, miáltal Lenkének máról-holnapra megszűnnek anyagi gondjai. De az újságnál is arra a tapasztalatra jut, hogy többre becsülik őt magát, mint a munkáját, mert a szerkesztő, aki egyúttal a kiadó is, erős ostrom alá fogja.

Győrffy Testvérek

— Mübutorasztalosok —

Timisoara, Gyárváros, Rékási-ut 4. szám.

Készülnek művészi, modern kivitelben

Ebédlők,

Uriszobák,

Hálók,

Salon és bőrgarnitúrák,

Leányszobák,

Konyhaberendezések

Elvállalja lakások és lakrészek teljes berendezését.

Bárkinek szolgál modern és művészi tervekkel.

Raktáron tart az összes butorokból.

Kedvező fizetési feltételek, garantált, preciz munka!